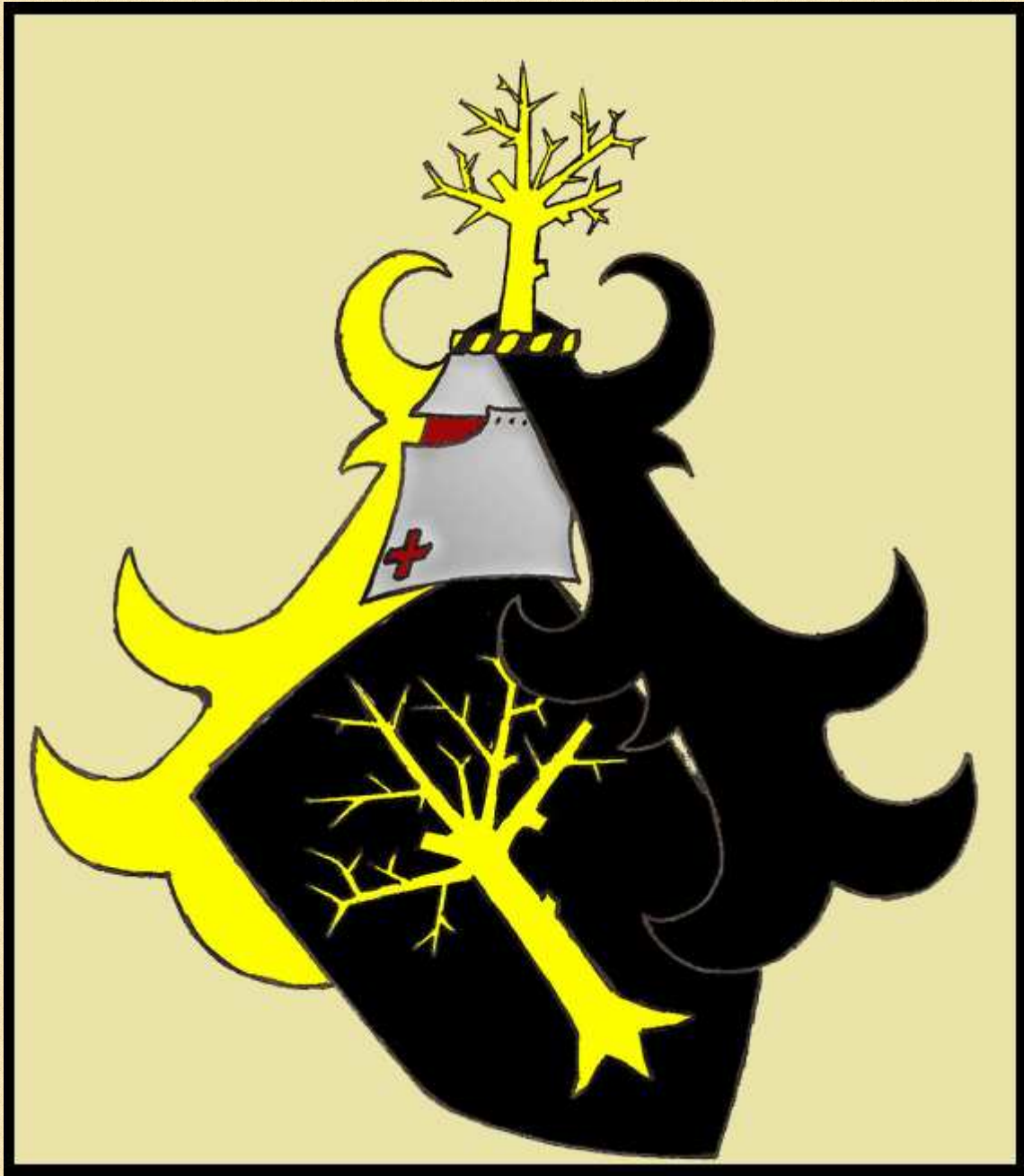


Luisub osud

Knihá třetí



Vše sepsala a zdokumentovala RomiKova družina

Verze 1.0

Obsah

Boj o řád

Na začátku.....3 – 8

- Pár slov od KimoRa.....3
- Armel si užívá volnosti.....3
- O Harbyrwyddovi nám řekne Felis.....4
- Trocha příběhu od Luise.....5
- Magická chvílka s Armelem.....5
- Harbyrwydd má nápad.....7
- Felis, kněz a Ginův konec.....7

Černý hvozd.....9 – 18

- Cesta z Přístavu, před Černým hvozdem.....9
- Harbyrwydd není tak hloupý.....10
- Poslední zastávka před vstupem do hvozdu.....10
- O večeri příhodí pár slov Ithien...11
- Luis prozkoumává chatku.....12
- Ithien a vražda, krize začíná.....12
- Čestmír je opravdu čestmír.....14
- Armel ukazuje svojí pravou tvář.....14
- Harbyrwydd a Luis.....15
- O zajetí nám poví Ithien.....16
- V zajetí.....16
- Troška příběhu od KimoRa.....17
- Armel na pokraji smrti.....17
- Další na řadě je Harbyrwydd.....17
- A co dál?.....18
- Dokončí Ithien.....18

Gataka.....19 – 23

- Tak pravil starý soudce Koin.....19
- Armel a koně.....19
- Jak se postaví Dalimil ke krádeži koní?.....20
- Smolný jezdec Luis.....20
- Felis u řeky.....21
- Ithien s družinou potkává Marketa.....21
- Potupný odchod z lesa podáním Felis.....22

Luisova smrt.....24 – 36

- Na Tvrzi.....24
- Vyrážíme s povozem, slovo dostává Harb.....25
- Život či smrt?.....25
- Na okraji hvozdu s Ithienem.....26
- Jak to vidí Harbyrwydd?.....27
- Ithien a Lamak.....27
- Luis a Rudá růže.....28
- Několik setkání s Felis.....28
- Kuchař a Lamak.....29
- Luis a boty.....29
- Dalimil to zkouší uklidnit.....31
- Nagas a jeho problém.....31
- Armel je vždy klidný.....32
- Market je rozhořčen.....32
- Harbův popis situace.....33
- Luis musí dostat slovo.....33
- Ithien vidí Luise, naposledy.....35
- Spása Luisovy duše.....36

Boj o řád

Na začátku

Pár slov od KimoRa

Konečně, konečně je to tady. Dlouho jsem cítil příchod temnoty a její spáry roztahující se okolo Vyhnanců. Nyní je vše tak jasné. Pojdte si přečíst příběh o tom, jak se družina dostala do klína přísluhovačů temného boha a co musela udělat aby své jméno očistila. Tímto dobrodružstvím začalo jedno delší tažení.

Armel si užívá volnosti

Svět je krásný, život je nádherný. Mohu studovat, odpočívat a užívat si. Jediné, co bych potřeboval ke štěstí je nějaká žena a změna Luisova postoje vůči mně. Co mu proboha vadí? Tak jsem temný elf, svoji rasu jsem si přeci nevybral nebo ano?

Léto se již přehouplo v podzim. Obloha často pláče a pod oblečení zalézá chlad. Nejlepší zůstat doma a nikam nelézt. Všimli jste si toho slova? Doma. Nevím, jak to cítí ostatní, ale pro na mě to slovo přímo magicky dýchá. Proto, když nám nějaký chlápek na koni začal kopat do brány, považoval jsem to za nevyčválanou prasečinu.

Stejně na to nahlížel i Luis a rozčiloval se převelice. Po otevření brány jsme spatřili cizího, leč bohatě oblečeného muže, sedícího na koni. Luis se už nadechoval, že mu pěkně od plic něco řekne, ale Ithien ho zadržel. Muž nevypadal na nějakého obyčejného cestovatele a nemělo smysl ho provokovat, jak to Luis rád. Ano, narážím na příhodu s náčelníkem svoloči ve Šwertských horách.

Luis: „Co si přejete?“

Neznámý muž: „Mám pro vás práci. Dejte mi něčeho napít, jedu zdaleka! Ty,“ ukázal na Armela „doběhni pro pohár vody!“

Luis: „Armeli, stůj! A vy si pane uvědomte, že jste na našem území a proto se tak chovejte. A to i k temnému elfovi.“

Neznámý: „Podívej se, chlapče. Já jsem svým způsobem jeho nadřízený. Jsem seržant od Hledačů a někteří z vás u nás požádali o členství.“

Luis: „Aha, to je jiná. Ale můžete ho požádat, nikoliv mu rozkázat.“

Seržant: „Nemohu, je to temný elf a můj podřízený. Končím debatu na toto téma, mám pro vás zprávy – špatnou a dobrou. Kterou jako první?“

Felis: „Já si myslím, že asi radši jako první uslyšíme tu dobrou?“

Luis: „Neblázni Felis, jako první musíme slyšet tu špatnou a potom tu dobrou. Povídejte pane.“

To, co nám seržant od hledačů oznámil nám všem vyrazilo dech. Ano, sdělení bylo velice zdrcující. Nedávno jsme pracovali pro jednoho člověka, jmenoval se Peter Bon. Prý se nám představil pod falešným jménem. Jeho skutečné jméno je Šavan Bon a je jedním z vysoce postavených Zaquiánů. Jedná se o sektu temného boha, jejíž členy po odhalení dav bez soudu zlynčuje a pak viník shoří na hranici. To, že jsme pro něj něco vykonali, znamená, že i nás částečně zmazala Zaquiiova špína. Opravdu strašná zpráva.

Ta dobrá nám malinko zlepšila náladu. Ve městě Přístav čeká nějaká osoba, která pro nás má informace a pomůže odčinit naši vinu. Šavan Bon musí zemřít a s ním co nejvíc Zaquiánů. Luis se nám chlubí, že ví v Přístavu o jednom černém služebníkovi. Když jsme tam kdysi hledali viníka povstání, narazil prý na podivného oděvníka Gina a zjistil, že má spojení na všechny sektáře v okolí. Zastává asi vysokou funkci. Seržant dal Luisovi za pravdu. Kontakt, čekající v Přístavu se jmenuje Harbyrwydd. Zvláštní jméno, jsem zvědav, co to bude zač.

O Harbyrwyddovi nám řekne Felis

Myslela jsem si, že strávím zimu na panství u svého přítele Viléma, sešlo z toho. Zapletli jsme se do něčeho velmi nepříjemného. Co když je to past a ten neznámý jezdec nás posílá přímo do spárů inkvizice? Co když budeme v přístavu zajati, krutě mučeni a zabiti?

Nezbývá nám nic jiného, doufat, že nám Hledači a krom nějakých menších dostáváme do Přístavu. – spousta špíny, chudiny a všechno, co U brány hlídkuje milice, zdraví nás jako své přátele. objektivních informací o pěti. S tím se nedá nic dělat. vzpouře pověsit spoustu lidí chudinou. Princ žebráků se nám svěčil s tím, že i on byl posledním, co jsme od slyšet, bylo, v kterém Harbyrwydd. Kupodivu to k Plnému talíři.



než vyrazit do města a nelhali. Cesta utíká poklidně nedůležitých setkání se Město vypadá jako posledně polorozpadlých chatrčí k tomu patří.

jeden z členů nás poznává a Vykládá nám několik městě. Jde to od desíti k Starosta nechal po potlačené a milice získala moc nad prý ztratil. Milicionář se popraven – tajně. A milicionáře potřebovali hostinci čeká muž jménem věděl a tak míříme

Hostinec vypadá nevábně. Nejraději bych šla do „Bohatého potěšení“, jenže podle slov milicionáře i tento hostinec upadl. Ale co, střecha nemá díry, ve zdech kromě oken také žádné nejsou. A že v hostinci až hlučí ticho? Alespoň se tam všichni v pohodlí vejdemo.

Lidé se do něho bojí chodit, aby jim milicionáři nevzali peníze. Chceme si objednat večeři, ale hostinský žádnou nemá. Může jen udělat kaši, když si dáme. To všichni odmítáme. Pivo je takové nedobré. Ach jo, že jsem radši nejela za Vilémem na hostinu.

Podle informací od hostinského víme, že Harbyrwydd chodí přibližně touto dobou na večeři. Snad jej zde zastihneme. Nahoře vrzly dveře. Těžké kroky mívá ke schodům, sestupují a nám se objevuje před očima Harbyrwydd. Nejprve boty - vyleštěné, kožšinové kalhoty, široká hrud' a nakonec i jeho plochá tvář. Skurut! Bože, to je pech, to se Luis zase rozjede. Proč musíme mít takovou smůlu?

Trocha příběhu od Luise

Tak to teda ne. Ani trochu. Tohle já trpět nebudu. Temný elfové, skuruti a skřeti všech zemí – ZHEBNĚTE!

Na prd je, že tohle je náš kontakt a má pro nás několik veledůležitých informací. Zkusím to z něho nějak dostat a potom ho nechat ve štychu, já jsem totiž Luis.

Luis: „Tak hele, podívej se, skurute. Řekni nám co víš a my potáhnem dál.“

Harbyrwydd: „Dohoda zněla, že se k vám přidám za informace.“

Luis: „Tak to ani náhodou. Uděláme to jinak, co říkáš?“

Felis: „Luisi, nech toho. Máme nějakou dohodu a navíc si ho cení i hledači.“

Felisin kocour Tygr se zatím vydal k skurutovi, ten jej přátelsky pozdravil a pokusil se jej pohladit. Kocour nejprve ucukl, poté si skuruta znovu očichal a prohlédl. Vše dopadlo tak, že se nechal pohladit a ještě při tom zavrněl. Nevídané. Nicméně, rozhovor nebyl zdaleka u konce.

Luis: „Hele, už s sebou táhnem dva temný elfy, nepovlečem sebou ještě skuruta, nebo jo?“

Athiel: „Vadí ti něco, Luisi? Já bych byl pro přijetí Harbyrwydda mezi nás. Může se nám hodit.“

Luis: „Jedině přes moji mrtvolu!“

Všichni na Luise upřeli významný pohled, všichni kromě Harbyrwydda. Ten se díval na svoji porci ovesné kaše.

Armel: „Vážně? To zní zajímavě, Luisi.“

Luis: „Nechej toho ty blecho pitomá.“

Felis: „A Dost!!! Máme ještě nějakou práci, a tak nepotřebujeme zbytečné spory.“

Harbyrwydd: „Dobře, už se nebudeme dál hádat. Mám několik informací o prodavači oděvů pro bohaté, který se jmenuje...“

„Gino,“ skočil mu do řeči Luis.

„Ano.“ V klidu odpověděl skurut a dál se věnoval své ovesné kaši. Pomalu si nabral lžíci, pomalu si ji vsunul do úst a spolkl. Poté pokračoval „jenže mám ještě něco navíc. Vím o tajné skrýši, kde se nachází spousta důležitých věcí. Pokud mě vezmete k sobě, dovedu vás tam.“

A bylo rozhodnuto, ten špinavec se k nám přidal. Nikomu to nevadí, jen mě. Ostatní mě nechápou nebo nechápu já je. Myslím, že to první. Domlouváme se na půlnoc a odebíráme se do pokojů. Felis se bála blech. Myslím, že by se měla začít bát něčeho většího – švábů.

Magická chvíle s Armelem

Půlnoc je tak čarovně krásná, když si ji jeden může prožít v klidu. Bohužel touto dobou se scházíme v hostinci a vyrážíme do studeného podzimního počasí. Máme důležitý úkol, musíme získat stopy a najít Šavana Bona. O tomto člověku jsem již slyšel, je prý velmi krutý

a nebojácný. Proslýchá se o něm, že zavraždil již nejednoho člověka. Pokud potřebujete někoho odstranit...jako jediný mě napadl Luis.

Chvilka pochodu tímto skoro městem, kde s lidmi nakládají jako s divou zvěří. Jdeme chudinskou čtvrtí, po zuby ozbrojeni, a proto se nám všichni vyhýbají – pletou si nás s hrubiánskou milicí. Harbyrwydd míří k neznámému domku. Nevypadá tak rozbořený jako ostatní okolo a i v jiném se dost liší. Na dveřích visí stříbrný řetízek. Tady? Opravdu, stříbrný řetízek. Luis nás všechny odhání a pouští se do zkoumání. Na klíce či zámku našel vyleptaný nějaký malý obrazec. Dlouze mu Ithien vysvětluje, že se pouze jedná heslo pro členy sekty. Nakonec to pochopil. Při postupné prohlídce si všímáme podobných řetízku úplně všude. Zvláštní. Možná jsou zde proto, aby nikoho nepustili dovnitř a nebo...nebo aby nic nepustili ven.

Než to stihnu ostatním říct, zámek na dveřích cvakl. Luis je opravdu rychlý. Někdy zbytečně moc. Znáte to s tím aktivním blbcem.

Po jednom vstupujeme dovnitř, s ohledem na řetízek velmi opatrně. Naštěstí se dá podlézt. Místnost je tmavá, ale jakmile se zavřely dveře rozsvětčila se. Zdá se mi mnohem větší než celý barák zvenku. Stěny září zlatem a na nich jak stíny se plazí černé růže. Na konci místnosti stál oltářového typu a za ním sedí nádherný člověk. Úžasné havraní vlasy, modré oči chladné jako ocel a tvrdé jako železo. Orlí nos dodává tváři krutý zjev. Takový člověk seděl proti nám. Krásný, ale strašlivě vypadající – šla z něho hrůza.

Za-ep: „Vítejte, přátelé. Vítejte v mém království. Mé jméno jest Za-ep a jsem vaším hostitelem.“

Harbyrwydd se začal modlit hlasitěji než předtím. Jeho modlitbě již všichni rozumí. Za-ep jej pohybem ruky umlčel.

Za-ep: „Ne, tohle zde neříkejte. Velmi mě to ruší a zlobí. Prosím, nebuďme na sebe nepříjemní.“

Luis: „Kdo jsi? Odpověz rychle, někoho zde hledáme.“

Athiel potichu: „Opatrně Luisi, zdá se mi velmi nebezpečný.“

Za-ep: „Nejsem ničím. Jsem jen myšlenkou, slovem a někdy i činem.“

Felis: „Moc jste nám toho neřekl pane.“

Za-ep: „Ale napověděl mnohé slečno. Možná byste mi mohli pomoci?“

Lius: „Vážně? A jak? A co za to?“

Athiel: „Luisi, nesmlouvej s ním. To se mi nelíbí, vůbec se mi to nelíbí.“

Harbyrwydd velmi potichu: „stůj při nás, ochraňuj nás a všechna naše selhání odpusť nám...“

Za-ep: „vím co a koho hledáte. Je mým přítelem. Klidně vám jej vydám do rukou. Jen za vaši duši. Nic jiného si od vás nežádám.“

Armel: „Ani náhodou stvůro!“

Za-ep: „Prosím, bez osobních urážek. Dopouštím se jich já?“

Luis: „Tohle je pro nás nemožné. Takovouto cenu nezaplatíme. Bona si klidně najdeme sami.“

Za-ep: „Dobře. Udělám vám jinou nabídku. Sundejte stříbrné řetězy ze dveří či okna a já vám dám Bona.“

Ithien: „A neosvobodí tě to náhodou? Nedostaneš se na svobodu?“

Za-ep: „Náhodou ne. Nedá se říct, že bych se dostal na svobodu. Vždy budu někomu sloužit.“

Luis: „A komu slouzíš teď?“

Za-ep: „Mým pánem a vězňatelem je Gino. Pokud nepřijmete moji předchozí nabídku, měl bych pro vás jinou. Lepší. Doneste mi krvavé srdce oděvníka.“

Ithien: „Ne. Mě se to nelíbí. Nechme ho zde a pojďme pryč.“

Harbyrwydd: „Při jméně Božím. Nestvůro, ukaž svoji pravou tvář.“

Po těchto nábožensky procítěných slovech se Za-epova tvář změnila v jinou. Její barva byla šedivá, ošklivější. Oči byly celé černé a z čela vyrůstaly dva velké rohy.

Za-ep: „To jméno zde již nikdy nevyslovuj!“ jeho hněvem se změnila celá místnost. Možná to bylo slovy o Bohu a jeho moc byla oslabena.

Harbyrwydd: „bojíš se Boha, neřáde?“

Za-ep: „Aaaaa. To bolí, to pálí. Nechte toho! Dejte pokoj.“ Celé jeho tělo se počíná měnit a my radši ustupujeme. Takhle jsme ho vyprovokovat opravdu nechtěli. Jedno je jisté – okolo řetízku musíme velmi opatrně nebo se nám nepodaří utéct.

Harbyrwydd má dobrý nápad

„Kamarádi, počkejte. Mám nápad. Řekl bych, že velmi dobrý nápad.“ Povídám. Všichni se na mě dívají s nadějí, zděšení z předchozího setkání je v jejich tvářích dobře čitelné. „Pojďme najít kněze, on tuto nečistou stvůru vyžene.“ Nápad se ujal, ale kde tady najít kněze? Tomuto se říká civilizace - lidé žijí s bídou a v ní i umírají. Je to hrozné. Já mám rád svobodu, les či jinou přírodu, ale volnost a klid. Ticho a pořádek.

Jdeme městem bez rozmyslu, někde tady musí být kněz. Musíme jej najít a to rychle. Nidko se neptal, ale myslím, že všichni vědí, proč se v této čtvrti neztratili řetízky ze stříbra. Komu by se chtělo riskovat? Ale jak to, že o tom lidé věděli?

Hledáme kněze, spíš se bezcílně touláme městem. Počasí není nic moc, ale deštík a vlhko mně nevadí.

Ulicí se rozléhá dusot kopyt. Jasně slyšíme jezdce. Už se blíží k nám. Díky zbraním vypadáme jako milicionáři a to se velmi hodí. Jezdec je posel, hodil nám dopis se slovy „Do hlavního stanu, rychle.“ Otáčí se a odjíždí si sehnat ubytování. Neodolám a prohlížím si poselství. Nikde žádná pečeť, nic. Mého pohledu si ale všiml namyšlenec Luis a hned se posměšně ptá: „Ty umíš číst Harbe?“

„Umím, je na tom něco špatného, Lojzo?“ vracím mu jeho útok. Nepůsobí to na něho a hned znovu dotírá: „tak ukaž.“

Rozbaluji pergamen a čtu (zatímco Athiel mi svítí loučí) „De La Mark táhne na přístav. Dorazí na jaře. Připravte se a sežeňte si pomoc. MHB“ pro mě to moc neznamena, ale ostatní jsou touto zprávou zaskočení. Hlavně Luis, Felis a Ithien. Chvilku spekulují, kdo by mohl být MHB a potom Luis říká, že by to mohl být nějaký Maghraub. Nevím o koho se jedná, a proto se do jejich rozhovoru nevměšuji. Ani slovo uznání jak dobře jsem četl, to jsou ti lidé, elfové a jim podobní. Nicméně, skupina se rozhodla zprávu odevzdat milici. Stalo se.

Jednání s milicí bylo zajímavé a poučné, padala mě neznámá jména – Princ žebráků, starosta a podobní. V tomto městě dojde brzy k převratu a milicionáři se rozhodli sesadit despotického starostu a nahradit ho princem žebráků, který by již dávno měl být mrtvý. Lidé jsou opravdu zvláštní. Dokonce nám milicionáři pomohli najít kněze – poradili nám k němu cestu.

Felis, kněz a Ginův konec

Tohle počasí se mi nelíbí, stejně jako Tygroví. Můj kocourek je rozmrzelý. Jen najít toho starého kněze, co si jej pamatuji, byl pološílený a skoro zemřel. Asi se z toho nějakým zázrakem vykřesal a je zase položivý. Jiný být nemůže, staroch jeden. Možná by ho jedna noc s dámou probrala k životu. Má to jeden háček – chybí mu dáma.

Najít ho nebyl problém, žije ve starém inkvizitorském klášteře. Má tam postavený stan u oltáře a žije jako poustevník. Nedivím se. Zde všichni žijí jako poustevníci, obávajíc se jeden druhého.

Harbyrwydd: „Otče, jsi tu?“

Kněz: „Co si přeješ, synu?“ trochu se lekl skuruta, ale je to kněz.

Luis: „Je to šarlatán, bohové nejsou. To vše je jen zvláštní druh magie.“

Kněz: „Pleteš se synu. Pán tě vidí a jednou tě jistě vyvede z omylu.“

Harbyrwydd: „Otče, máme problém. Ve městě jsme odhalili Zaquiova špiona a jednu velmi podivnou, nečistou bytost jmenující se Za-ep.“

Kněz: „Dlouho, dlouho jsem nad tímto městem cítil podivnou, nečistou sílu. Vím o tom. Jenže jsem před lety odhodil svoji víru abych ji znovu získal. Těžce, velmi těžce jsem zkoušen. Inu, pomohu vám, nemohu jinak.“

Felis: „Pojďte s námi, víme kde hledat viníka.“

Všichni vyrážíme na oděvníka. Když to půjde dobře, budu si moci vzít i nějaké šaty. Gino měl opravdu drahé a kvalitní kousky. Budu se líbit Vilémovi, to je skvělé. I Tygr to vycítil a jeho nálada se změnila. Už bychom již rádi toto špinavé město, tuto civilizaci opustili.

Ginův domek je tmavý, ztichlý. Luis se nabízí, že odemkne zamčené dveře. Nemusíme se až tolik bát, milice stojí za námi a pokud by někdo dělal rozruch stačí říct pravdu o Ginovi a on bude lynčován a my oslavováni. Kdo si hraje s ohněm, popálí se. To mi otec často říkával.

Zapadli jsme do Ginova domu. Tiché a temné obydlí. Nic nevidíme a tak musíme rozsvítit svíčku. Její plamínek hoří velmi nejistě, musíme být opatrní. Hlavně neprobudit obchodníka. Jít v tichosti se nám nepodařilo. Gino probuzen schází po schodech. Harbyrwydd nás zachránil – chytl oděvníka svými silnými pažemi a stiskl jej, až se nemohl nadechnout. Začínáme s vydíráním a nenecháme Gina vydechnout. Jakmile povoluje, pokračujeme ve výslechu. Má strach, ví, co mu hrozí, a proto vyzrazuje všechny své přátele, hlavně Šavana Bona.

Chceme slyšet další jména. Jedno z nich nás zajímá více než jiná – jeden z osmi velmistřů řádu Zaquiánů. Gino dlouho nechtěl povolit, ale potom se odhodlal a podvolil se, že prozradí jméno velmistra.

Už začínal mluvit, náhle zesinal a orosil se. Jeho tělo se počalo napínat, svaly se dostávaly do křeče. Co se to s ním děje? Nikdo nevěděl. Harbyrwydd jej radši pustil. Gino se odkulil do rohu a začal zvracet. Z jeho útroh však vycházeli hadi. Ano, opravdu. Praví a nefalšování hadi. Jakmile se ocitli venku zuřivě se na něj vrhli a zle ho pokousali. Bylo jich více a více, Gino nepřestával zvracet.

Po chvíli už byl hady zavalen. Každý z hadů jej několikrát uštkl a zmizel. Nakonec se pod hady ztratil i Gino. Starý kněz nezaváhal ani minutku, zapálil louči a páčil všechny zbytky oděvníkova těla. Poprosil nás o poslední službu – vynosit a spálit všechn majetek. Nedovolil mi ani jedny šaty, vše prý musí pohltnit očištný oheň.

Nakonec nám starý kněz vysvětlil, co se stalo se Za-epem. Prý byl jen myšlenkou – Gino jej uvěznil a využíval jeho moc. Po smrti svého stvořitele se vytratil. Pokud by však sežral oděvníkovo srdce, osvobodil by se.

Konec dobrý, všechno dobré. Čeká nás další cesta – do Černého hvozdu. Tam snad potkáme Bona a očistíme své jméno.

Boj o řád

Černý hvozd

Cesta z Přístavu, před černým hvozdem

Máme již listopad, počasíčko již není co bývalo. Sychravo je téměř každý den a jde to stále od desíti k pěti. Ale ani to nás nemůže zastavit v dopadení Šavana Bona, vyznavače Lorda černého trůnu - boha Zaquia.

„Luisi,“ řekla mi Felis „V Černém hvozdu nevyužiji svého koně. Jestli chceš něco na našem sídle, řekni mi. Vyrazím tam a sejdu se s vámi za dva či tři dny v osadě cestou na Černý hvozd. V té dřevorubecké. Víš ve které?“

„Ano, Felis. Vím přesně ve které,“ odpovídám jí. „Počkej chvíli. Napíši vzkaz pro Quentina. Ten mu předáš. Ale pozor, nečti jej.“ Nechci jí vyhrožovat, proto jí jen upozorním. Myslím, že Felis to dobře pochopí.

Poslední dobou se cítím velmi divně, mojí myslí víří temná mračna. Jednu chvíli se cítím na vrcholu a druhou jsem na dně. Asi z toho věčného boje o život začínám magořit. Uvidíme, co bude dál. Ale mám o svůj život strach.

Rychle tedy píši vzkaz:

„Milý příteli, nedávno jsem se dozvěděl o Čuníkově brzké návštěvě Přístavu. Prý, tam dorazí do jara se svými přáteli na pařbu. Podrobnosti zatím žádné nemám, budu dále získávat další informace. Pokusím se dostat pozvánky, též něco zjistí.. Až dorazím zpět, tak se domluvíme na zbytku . Eleel.“

Jsem na sebe pyšný, takhle složitou šifru nikdo nepochopí. Pokud by se Felis něco stalo, mé tajemství je u ní v bezpečí. Čuník je samozřejmě de la Mark, kterému se pro jeho ochlupacení přezdívá Kňour, a přátelé jsou jeho armáda. Chystá se totiž obsadit Přístav.

Felis vyráží na svém koni směrem ke Tvrzi. Běží s větrem o závod, koně nenechává moc odpočinout. Div, že ho neuhnala.

My ostatní vyrážíme mnohem pomaleji a pěšky. Také se div neuženeme. Vše vyhází, jak má, a třetí den zrána již vyrážíme do hvozdu. Cesta není dlouhá, jen pár desítek kilometrů. To ujdeme snadno, pokud cestou nepřijdou nějaké komplikace. Dle jednoho z mých hesel: vždy přijdou nějaké těžkosti.

Pokračujeme v cestě, strašně se nudím a mí společníci mi náladu nezvednou. Armel a Ithien probírají něco o magii, jako s temnými elfy si s nimi nemám co říct. Harbyrwydd jim naslouchá. Ten skurut je sice celkem dobrým společníkem a členem družiny, ale mě se z něj dělá ošklivo. Nemám rád skuruty. Nemám totiž rád spoustu jiných věcí. Jediný společník, kromě Felis, s kým si mohu povídat je Dalimil. D A L I M I L, čestmír naší družiny. Naivní trouba, co mi dává přednášky o cti a dobrotě. Jeho slova proplouvají jedním uchem tam a druhým hned ven. Být jako on, dávno mě čapla zubatá.

Harbyrwydd není tak hloupý

Já vědět, že neumět příliš mluvit jejich řeč. Ale to nevadit, já umět mluvit skurut řeč velmi dobře.

My jít po cestě, všude okolo být stromy. Těch opravdu hodně, ne jako u Šakalovo tlupy, tam být jen skály a kopce. Tady i stromy. Harbyrwydd rád, že být pryč od Šakala, jednou ho zabít. To říct i nový přítel. Radši všem. Oni myslet, že já stejný jako všichni ostatní skurut. To ale nebyť pravda. Já jiný, já být Harbyrwydd.

My jít cestou a proti nám jít chlap. Vesnic muset být nedaleko. Když chlap blízko, my slyšet, že on si zpívat. To dělají lidé rádi. Ale vy vědět, že my skurut také zpívat rádi. Při mnoha příležitostech. Ten zlý elf, Luis, by řekl, že hlavně při zabíjení a rabování. Ale to nebyť úplně pravda – on o nás nic nevědět, jen nemít rád.

Pocestný: „Krásného a dobrého dne vám přeji.“

Družina: „Dobrý den pane. Kampak máte namířeno?“

Nic, žádná odpověď ani reakce

Luis: „Neodpovídá nebo neslyší? Je divnej.“

Harbyrwydd (zpívá): „Dobrý den, jak daleko být Černý hvozdu?“

Pocestný (zpívá): „Óóó, daleko, ještě daleko. Ale jste blázni, když tam jdete. Je tam nebezpečno. Zelení elfové, každého zabijí, pak také spousta divé zvěře. Nashle blázinci.“

My pokračovat dál. Já nevědět s kým si povídat. Felis moc krásná na povídání se skurut. Luis moc zlý a Dalimil být blízko Luis. Dalimil příjemný, ale být blízko Luis. Já se nebát Luis, jen nechtít nic mít s on. Zbývá Ithien a Armel, ti moc chytrí, i když Ithien být přátelský. Oni povídat spolu a já je poslouchat. Oni mluvit hezky a já se třeba naučit lépe mluvit. Snad, jednou. Já chtít být jako člověk. Já mít tajemství. Já nebyť úplný skurut.

Poslední zastávka před vstupem do hvozdu

Rozprostírá se před námi hezká malebná vesnička. Lidé o mně beze studu mohou říci, že jsem krásná, vesničku by nazvali hezkou. Tygr se cestou pěkně pronesl. Kdyby to nebyl můj blízký přítel, asi bych ho vyhodila. Na Tygra se jako na jediného muže mohu spolehnout, že budem přáteli bez postranních úmyslů z jeho strany. I když on je kocour, ale je to samec.

Když se blížíme k vesničce, děti hlídající stádo smradlavých prasat začnou utíkat do vesnice. Pod slovem stádo si nepředstavte desítky či stovky kusů. Těch prasat se tam rochní asi tak deset, z toho některá nedospělá. Jak děti utíkají, napadá mě něco hrozného, prasata jim utečou. Než si cokoliv stihnu uvědomit, již křičím: „Hééééj, počkejte! Nic vám neuděláme, jen vám utečou prasata.“

Děti se ihned vrátili, tedy jen některé. Klacíky si pomáhali a odháněli čuníky co nejdále od nás a zároveň směrem k vesnici. Legrační. Z těchto kluků vyrostou ubozí a udření muži. Mám je litovat? Třeba projdou hezkým životem s hodnou a těžkou prací nezničenou ženou. Třeba taky ne.

Zaměření na chlapce si ani nevšímáme muže, který proti nám vychází z vesnice. Je postarší, důstojný knír vlaje okolo jeho tváří. Vlasy již lehce kvetou stříbrem a obličej? Trošku vrásčitéjší než si představuji u svého ideálního partnera.

Družina: „Dobrý den...“

Starosta: „Co se to tady děje? Kdo jste? No, dobrý den.“

Luis: „No, víte, jen tu procházíme....eeh....chce....“

Armel: „Mapujeme tu okolí a....“

Starosta: „Co tu? To jako něco čmáráte na pergamen? A to jako tam bude i naše vesnička?“

Armel: „Ne, to ne. To jen s....“

Felis: „No to víte, že tam bude. Taková malebná vesnička se tu bude jen vyjímat. Ale chtěli bychom si tu někde v hospodě odpočinout a doplnit zásoby.“

Starosta: „Nic tu pro vás nemáme. Seberte si fidlátka a běžte tam odkud jste přišli.“

Ithien: „Pane, jdeme do Černého hvozdu. Potřebujeme si odpočinout a najíst se, je to důležité.“

Starosta: „Jdete do hvozdu? Cha cha cha...blázni.“

Ithien: „Proč blázni? Nešel tu před několika dny někdo do lesa?“

Starosta: „Protože ten, kdo tam vešel se nikdy nevrátil. Ano, jeden muž tam šel, nechal si u nás schovaného koně, že si ho vyzvedne při zpáteční cestě. Cvok, už je to čtyři dny a stále nic. Keře jej určitě sežraly. Říká se, že je probouzí jejich otec.“

Felis: „Myslíte Enta???“

Starosta: „Ano slečno. Něco k jídlu vám budu moci nabídnout, i nějaké malé zásoby, ale nocleh ne. Jedině kousek odtud, mezi lesem a vesnicí je taková chata, tak tam byste mohli přenocovat. Tak co si tedy dáte? Mám tu zatím gulášek a placky, nic víc.“

Družina: „To zní dobře, gulášek a pivčo.“

Družina: „Máte to dobré, tři dny uleželé – akorát.“

O večeri přihodí pár slov Ithien

Větší chalupa s místností, kterou vesničané nazývají hostincem. Slovo hostinec bych přímo nepoužil. Tato světnice nejspíš slouží jako společenské centrum, kde se scházejí dědci, napijí se pivka ze soudku a popovídají si o neobyčejných problémech obyčejných lidí.

Starosta, jenž se nám ani nepředstavil, pro nás přichystal korbek podprůměrného piva a celkem dobrého guláše. U stolu se rozběhla živá diskuze. Hlavní obsah rozhovoru se stočil k neznámému cestovateli, který ve vesnici nechal koně.

Luis: „Mohl bych se podívat na koně toho muže?“

Starosta: „Jistě, beze všeho. Tak si ho pořádně prohlédněte.“

Všichni se upřeně podívali do talíře s gulášem, v němž plavaly velké kusy masa. Guláš, ač velmi dobrý, mnohým jistě zhořkl v ústech.

Felis: „To je koňské maso?“

Starosta: „Ano.“

Felis: „Máte to opravdu dobré.“ A usměje se na starostu.

Luis: „Hmm, skvělý. Takže zase nic.“

Armel: „A co jsi čekal, že si ho nechají? Co by s ním asi tak dělali.“

Luisova poznámka mě donutila se ušklíbnout. Jen v duchu samozřejmě. Nemá smysl posmívat se někomu, z koho se stává pomatený magor. Přesně jak říkal Buzdogan Obrobijec ve Šwertských horách. On si již nějaký čas šetří peníze na koně a stále se mu nedaří jej koupit. Nechci být kousavý, ale co by dělal sedlák na koni? Časem budeme koně potřebovat všichni, ale zatím se usmívám, protože koně si můžou dovolit jen vysoce postavení.

Dojídáme, dopijíme patok, který zde lidé zvou pivem a odcházíme najít boudu, o níž mluvil starosta. Bez problémů jsme ji našli, stojí na břehu říčky Šeré. Ta se nedaleko, nevím přesně kde, rozděluje do dvou ramen. Jedno vtéká do hvozdu a druhé teče při jeho okraji. Obě ramena tvoří v jižní části hvozdu, přímo na pobřeží, velké močály. Hluboké, rozlehlé a nebezpečné.

Starosta netají svou radost, když odcházíme. On se totiž směje nám a našemu plánu vrátit se z Černého hvozdu ve zdraví. Co si o nás ten balvan z vesnice myslí?

Luis prozkoumává chatku

Přicházím k chatce. Žádný luxus, ale asi nám nic jiného nezbyvá. Za chvilinku přichází i ostatní. Zase si dávají na čas, kdybych tu nebyl, tak by určitě opět vlezli kam neměli, ale našťestí je to tu čistý.

Mám v plánu se umýt, jelikož jsem několikrát zkoušel zjistit, jak často se myje Harbyrwydd. Přesnou odpověď jsem od něho nezískal, ale rád bych mu ukázal jak to dělají jiní. Ať vidí, čemu se říká být civilizovaným. Skočit do řeky není těžké, ale vydržet v ní...Je ledová jako sama smrt. Silou vůle držím zuby u sebe, chvilku se cachtám a potom upaluji se ohřát. Snad si toho nikdo nevšiml. Nemyslím toho, jak jsem vlezl do řeky, ale toho jak se do mě zakousla zima.

Připravíme si ohýnek, rozdělíme hlídky a jde se chrupčít. Na mě vyšla hlídka uprostřed noci. Chvilku jsem se snažil uhádat pro sebe celou noc spánku, ale ostatní mi nedali šanci. Nejradši bych se na některé z nich vrhl a zatnul jim tipec. Nevím, jestli mi víc vadí Dalimil na jedné straně, nebo temní elfové a skurut na straně druhé.

Netuším, jak hlídají ostatní, ale já bych to s poctivostí nijak nepřeháněl. Dokáží se vzbudit každou hodinu či půl hodinu a také to tak dělám. Válím se, potom si obejdu chatku a potom se zase někde válím. Nikdo si toho ani nevšimne. Jak lehké by bylo temné elfy a skuruta podříznout.

Něco mě probudilo mimo stanovený čas. Nebezpečí. Dávám pozor, soustředím se a naslouchám. Slyším funění za stěnou. Potichu se snažím odplížit k nějakému okénku či škvíře ve zdi. Povedlo se. Vidím vlka, čmucha okolo chatrče. Sakra, oheň již vyhasl. Kožich mu tedy nezapálím. Stejně si na nás netroufne, nejspíš ucítil něco k snědku, třeba Tygra. Možná bych mu ho mohl hodit. To by byla zábava. Vlastně ne, nemohl bych to udělat – pamatuji si, jak jednou Grom hodil Tygra do vody a Felis mu za to propíchl hrudník svým ostrým kopím.

V jednu chvíli probudil čmuhající vlk Armela. Naštěstí hned zase usnul, chcípák jeden. Ještě abych mu zpíval ukolébavky, to tak.

V polovině noci jdu probudit Harbyrwydda. Chystám se do něho kopnout a tím jej probudit, když od něho zezdola zazní klidný hlas „Jasně. Já být vzhůru a připravit hlídán.“ Překvapil mě, chlapec všetečnej.

Ithien a vražda, krize začíná

Všichni se po ránu probouzíme živí a zdraví. Občas mám takový pocit, že by nám Luis v noci nejraději něco udělal. Začíná mu šplouchat na maják. Pravděpodobně v budoucnu dojde k situaci, kdy se ho budeme muset zbavit. To bych sice nerad, ale kazí mi a svým způsobem i nám všem pověst. Chtěl bych vidět, jak si Felis namluví toho svého Viléma, když jí budou

všichni spojovat s bláznivým Luisem. Vypadá, že se snad do toho hvozdu i těší. Bože, to je magor. Magor a ještě jednou magor. Je na nejlepší cestě abych ho neměl rád.

Balíme se a vyrážíme. Kolik podobných míst jsme již opustili? Kolik podobných míst ještě opustíme? Vratíme se vůbec z hvozdu živí a zdraví? Říká se, že zde žije zvláštní skupina Zelených elfů. Jejich krvelačnost prý nezná mezí. Vraždí cizáky ve svém hvozdu. Ostatně, stejně jako lidé zástupce jiných ras ve svých městech.

Hlubokým lesem se jde těžko, ale co hvozdem? Běříme se pomalu, namáhavě. Dobře, že jsme si vzali dostatek zásob. Když se blíží doba menší svačinky koncem odpoledne, hledáme příhodné místo k vykonání tohoto slavnostního aktu. Chvilka lesem a sláva, jedna z mnoha malebných mýtin nás vybízí k posezení a posvačení.

Co se to ...

Zvuky. Divné zvuky. Slyším divné zvuky. Usnul jsem. Musím se probudit. Probouzím se. Rozhlížím se a vidím polovinu družiny spící na zemi. Usnuli jsme během svačiny. Vidím Luise a neznámého skuruta, jak právě budí Harbyrwydda.

Felis se již postavila na nohy a Luis vyslýchá skuruta. Budím ostatní. Situace se přiostrhuje. Skurut nevypadá nepřátelsky. Snaží se k nám promlouvat mírně, ruce se pohybují daleko od zbraní v přátelských gestech a je sám. Vystupuje nápadně potichu, stále se rozhlíží po lese okolo. Buď někoho hledá a nebo má z něčeho strach. Ze Zelených elfů?

Aby svá slova Luis podpořil, vytasil dýku.

Luis: „Kdo jsi?! Co po nás chceš?!“

Ruglúb: „Já Ruglúb. Já zachránit život vám.“

Dalimil: „A před kým jsi nám pomohl? Každopádně jsme ti vděční. Děkujeme“

Luis: „Ehm...ehm, být tebou mluvil bych za sebe. Vděčnej hmyzu nejsem!“

Dalimil: „Zachránil ti život!“

Ruglúb: „My jít pryč. Oni se vrátit.“

Harbyrwydd: „Bla bla hast bla chro du prd?“

Luis: „Co že?! Co to žvaní?! Co je to za svoločtinu?“

Ruglúb: „Prd bum iš buch chráp kamfen glo glo glo.“

Harbyrwydd: „No to být zajímat, my měli vyrazit.“

Dalimil: „Pojďte náš příteli s námi, můžete nám ukázat cestu. Budeme rádi, když se přidáte k nám.“

Luis: „Tak to čekej, že tohle monstrum půjde s námi.“ (špitnul jsem si v duchu)

Luis se zase chová nějak divně. Ruglúb nám ještě ani nestihl nic vysvětlit a on už by ho snad nejraději zamordoval. Obnažená dýka v jeho ruce se mi nelíbí. Znervozňuje mě to, Ruglúba asi ani ne, on je snad stejně naivní jako Dalimil. Nemám nic proti lidské dobrotě, ale čeho je moc, toho je příliš.

To snad...co to ten magor zase provedl? Bože, to snad není možný. On toho ubožáka zabil. Krev je všude. To snad ne. Blázen jeden potřeštěnej!

Před očima se mi vše odehrává jako zpomalený film. Ruglúb se chystá odmítnout Dalimilův návrh na společné cestování. Netuší žádnou zradu nic. Luisových urážek si snad ani nevšímá. Přátelsky gestikuluje, nervózně se usmívá. On se nás snaží před něčím varovat. Vsadím klobouk, že má strach ze Zelených elfů. Luis se náhle vymrštil, sekl po něm dýkou a prořízl mu hrdlo. Vidím to znovu a znovu - švih, sek, čvacht, chrrrr...Ruglúb se kácí k zemi, drží se za krk, mezi prsty mu prýští krev. Hektolitry krve. Všichni kromě Luise stojíme jako

paralyzovaní, čas se zastavil. Jen pro Luise ne, když začínáme reagovat, stojí několik metrů od nás, nikdo se mu nedostaneme do zad.

Ithien: „Tys zešlel ty magore!!! Ty seš úplnej blbec!!!“

Luis s ďábelským úšklebkem a ledově klidným hlasem: „Jo, to jsem. Chceš taky?“

Čestmír je opravdu čestmír

Nevěřím svým vlastním očím. Luis ho sejmul. Normálně, zákeřně ho sejmul. Podřízl jej jako podsvinče. Jako nějaký kus dobytka. Tohle se nedělá. Tohle je tak...tak nečestné, že to musím ztrestat, okamžitě.

Jsem ve velmi nevýhodné pozici, ale to mi nevadí. Seberu odvalu a třeba mi to vyjde. Zbraň radši nepoužiji, ať to Luis udělá jako první. Ostatní se postaví na moji stranu a když zemřu, budu si moci říct, že jsem žil a dožil čestně.

Rozbíhám se, skáču a vrhám se na Luise, snažím se trefit pěstmi do jeho hlavy. Vedle. Letím dál, za Luise. Keře.

Vlétl jsem přímo mezi ně. Jsou zvláštní, květy sladce voní, oči se mi zavírají. Asi mám vidinu, keř se po mě natáhl. Zapraskalo v něm jako ve starém muži. Rychle se zvedám a utíkám, pryč od keřů a od Luise.

Skurut se svíjí na zemi. Řezná rána na krku ho jistě musí bolet, zkusím mu pomoci. Ne však jako Luis, ale jako čestný a dobrý člověk, jako pravý rytíř. Nějakou znalost o první pomoci mám. Raněný Ruglúb nevěří nikomu z nás. Nechce si mě k sobě pustit, ale jakou šanci má těžce raněný proti zdravému? Malou.

Naštěstí se mi povedlo ho jakž takž uklidnit. Stejně to asi nepřežije, ale aspoň se pukusím... Luis mě zklamal, nevěděl jsem, že je taková bestie. Modlím se k Bohu, aby jej potrestal a mě pomohl.

Alespoň jedno přání se mi splnilo, Ithien mi jde pomoci se zraněným Ruglúbem. Šance, že to přežije, je malá, ale jak se říká: „Naděje umírá poslední.“

Armel ukazuje svoji pravou tvář

Tak se to stalo. Luis zase někoho zabil. A víte, co si o tom myslím? Nic, absolutně nic. Mrtvý sem a mrtvý tam, copak já s nima udělám? Já vím co, chcete to také vědět? To máte ale smůlu, musíte si ještě počkat. Pokud se nestanu těž mrtvým tak se to dozvíte.

Bastard Dalimil se snaží pomoci skurutovi. Stejně jako můj dávný přítel Ithien, šlechtic. Pro Dalimila jsem použil slovo, které není myšleno jako urážka. Křížence dvou ras nelze pojmenovat jinak. Bastard. Jeho otec a matka se možná ani neznali. Jen se podívejte na ty zašpičatělé uši a jemný obličej. Ani člověk ani elf.

Nicméně, zastavme své myšlenky v jednom bodě a nasměrujme je vedle.

Situace se pomalu přibližuje bodu varu. Dva členové našeho společenství se věnují raněnému skurutovi. Jejich snaha vyjde nazmar, zvláště až se jim vydám na pomoc. Ostatní stojí proti sobě a nadávají si. Už zase. Cítím podivnou, až magickou atmosféru, něco se musí stát. A taky že ano. Za Luisem bylo krásné a husté křoví. Takové to, co v každém lese nenajdete. Nikdo z nás si ho nevšímal do té doby, než mnoho šlahounů omotalo Luise a strhlo ho na zem. Začínám čarovat.

Mezitím přibíhá Harbyrwydd a útočí na Luise, jen tupou stranou svého meče. Asi ho chce omráčit a nechat na pospas keřům, jelikož Luis se zbytečně moc brání. Felis, ta naše družinová kočička odkládá svůj všudypřítomný luk a chystá se zaútočit na Luise kopím. Ne, menší oprava, ona útočí na keř. Je vidět, že Luis nestojí osamocen v této těžké chvíli. Stále čarují.

Magická vlákna jsou již pomalu upletena, teď se uvidí, jak to funguje. Postupuji dopředu, Luis se automaticky kryje i proti mně. Bez šancí, keř ho pevně svírá svými chpadlovitými

šlahouny. Nicméně já se nehodlám pustit do Luise, nechám uvadnout jeden z keřů a tím našemu milému vrahovi pomohu. Smrt mě sice přitahuje, ale Luis se mi hodí živý. Navíc bych nerad, aby umřel nyní, na místě, kde si nemohu uložit jeho tělo.

Situace se přiostrňuje, Felis se pomalu ztrácí v keři a Harbyrwydd jde radši na pomoc jí než Luisovi. Já se pokusím nechat uvadnout další keř. Opět čaruji.

Skurut osvobodil Felis, Luise si keř přitahuje blíž a blíž k tlamě a jak to vypadá tak Ruglúb přežije. Luis určitě nebude skákat radostí, tedy jestli ho keř nespolkne. Sesílám na další keř kouzlo, ale někde jsem udělal chybu a nefunguje to. Problém je v tom, že někteří tvorové mají schopnost odolat kouzlům. Právě se mi to stalo. Škoda.

Vyčerpal jsem svoji sílu nebo alespoň její část, kterou jsem ochoten pro Luise obětovat a tak přecházím do role pozorovatele.

Harbyrwydd a Luis

Když jsem se pokoušela zachránit Luise, dostala jsem se do nebezpečí. Kdo mohl tušit, že keř má tak dlouhé šlahouny aby mě omotal? Naštěstí můj Tygr byl daleko a nic se mu nemohlo stát. Víte, kdo mě zachránil? Náš nový společník, Harbyrwydd. Bojoval jako lev, aby mi pomohl. Povedlo se mu to a já se mohla volně nadechnout, Luise však už keř pomalu strká do tlamy.

Harbyrwydd: „Já pomoci ti, ale chci slyšet slib, že ty dál nikdy na nikoho útočit.“

Luis: „Ne! Tebe se nebudu ničeho doprošovat.“

Keř si stále sune Luise blíž ke svému chřtánu. Vrahounek má před sebou poslední minuty nebo vteřiny života. Téměř už vidím, jak ho keř polyká. Ani nevím, jestli je mi to líto, nebo ne. Luis dělá jen samé problémy a to nám všem. Keř už na něj slintá, buď se rozhodne a pokoří se před skurutem a nebo zemře.

Luis: „Tak dělej, sejmi už tu kytku!“

Haha, musel sklopit hlavu. Celkem mu to přeji. Není to takový chlap jakým se dělá.

Harbyrwydd mu pomohl a všichni jsme v pořádku, ale napětí...napětí přetrvává. Co se asi stane dál?

Luis se snaží dostat ke zraněnému, Dalimil a Ithien mu v tom brání. Nechtějí jej nechat mu znovu ublížit. Jenže co teď s tím skurutem? Začíná další ostrá diskuze...

Dalimil: „Vezmeme ho sebou, tady ho přeci nenecháme, může umřít.“

Harbyrwydd: „Sám dobře vědět, že my ho vzít nemoci, zdržet nás to, my muset dopadnout Bona.“

Luis: „Jistě, také souhlasím ho tady nechat a....“

Ithien a Dalimil: „Drž hubu!!!“

Dalimil: „Vezmeme ho s sebou, klidně se s ním potáhnu.“

Hádka se stupňuje, vypadá to, že opět dojde k potyčce. Myslím, že naše družina se brzy rozpadne. Armel klesá do trávy. Z hrudi mu trčí dva šípy. Dalimil se dává na útěk, nestihl to – klesá trefen šípem do hlavy. Jeho trefil zvláštní šíp, s tupým hrotem. Snažím se ukrýt, další šípy kosí mé spoludružníky. Nakonec si nachází i mě. Poslední co vidím je spousta nohou a několik postav u Ruglúba. Jeden šíp do hrudi a jeho plamínek zhasl, nebohý skurut našel svůj tragický osud.

O zajetí nám poví Ithien

Felis to viděla z malinko jiného úhlu, věřte mi. Ve skutečnosti jsem zůstal stát já a Dalimil. Ten se rozběhl do lesa a také padl. Mně se nic nestalo, ač okolo mne krváceli moji přátelé. Nebyla to ani vteřina a objevil se zelený elf, nádherný a chladný. Viděli jste někdy takový kontrast? Tak silně vyzářující aroganci a krásu?

Jemná a éterická bytost však promluvila hlasem plným pohrdání: „Klekni červe!“ neměl jsem důvod neuposlechnout a tak jsem opatrně poklekl. Zezadu vyrazil další elf a praštil mne něčím do hlavy. Během pádu jsem já viděl, jak byl odpraven Ruglúb. Bezcitně zastřelen.

Probíráme se v nějaké chatrči. Nevíme, kde jsme, jak dlouho jsme byli v bezvědomí a někteří si ani nepamatují, co se stalo. Armel a Luis jsou jen provizorně ošetřeni, ostatní vypadají relativně v pořádku. V chatrči nás hlídá pět strážů. Bože, pro každého jeden, připadám si jak bard Karl z Nebelu, ten bez své ochranky ani nevystrčí nos z paláce.

Po čase vchází muž, který mi přikázal pokleknout. Při pohledu na něj mne znovu rozbolí hlava. Vypadá velmi arogantně a namyšleně, pravý syn své rasy.

George: „Nazdar broučkové, ts ts ts, copak s vámi???“

Dalimil: „Pane, můžu pr....“

George: „Mlč!!!“

George: „Co s vámi holoubkové??? Ste mi vše zkazili.“

Harbyrwydd: „To on, on za to smět.“ Ukazuje na Luise.

Luis: „Já ti dám holoubka až ti pískne v nose. (špitá si potichu pro sebe, elf to neslyšel)

George: „Budu si to muset promyslet.“

Druhý den nás opět přišel navštívit, vypadá to, že jeho problém nezmizel, stále neví, co s námi udělat. Nicméně z něho vylezla zajímavá informace, posuďte sami:

George: „Zdravím berušky mé, už jsem to vymyslel. Poslal jsem pro našeho soudce. Ten se vám bude určitě líbit.

V zajetí

Takové ponížení, já Dalimil, čestný rytíř, jsem zajat a držen jako nějaký zločinec. Ano, jsou mezi námi zločinci, z nichž Luis absolutně vede, ale tito elfové mě s ním srovnávají. Jaká hanba pro mě a mé budoucí potomky. Celý týden nás nikdo nenavštívil, ani válečný vůdce George. Stráž se u nás střídali každých šest hodin, já bych ani uprchnout nechtěl, protože jsem slyšel, jak George všem vyhrožoval, že pokud někoho z nás neuhlídají, podepíší svýn rodinám rozsudek smrti.

Zhruba tak po týdně do naší chatrče vstoupil velmi starý muž. Takhle starého elfa jsem ještě v životě neviděl. Jeho kůži brázdily vrásky, podobala se seschlému pergamenu, oči byly zarudlé a unavené, přesto jejich pohled zůstal bystrý.

Hlas muže se zadržoval a zněl velmi slabě, ale to jsme zjistili až po delší době, kdy s námi seděl v chatrči. Přišel, posadil se a zavřel oči. Dlouhou chvíli jen tak seděl a nic nedělal.

Potom konečně promluvil, všech se zeptal na jedinou věc – vinen či nevinen. Samozřejmě všichni odpověděli nevinen. Luis není jen prevít, ale i srab.

Luis a Felis: „Naprosto nevinný/á.“

Dalimil a Ithien: „Nevinný.“

Armel: „Nemám být za co souzen, když jsem nic neprovedl.“

Harbyrwydd: „To on, on za vše smět.“ Zase ukazuje na Luise.

Soudce: „Nu dobrá. Jeden z vás zde zůstane, zemře a tím vykoupí vaši svobodu. Zde jsou brky a papyry. Každý z vás napište jméno jedince zde, který bude vaší průvodkou na cestě ven. Prosím, pište!

Troška příběhu od KimoRa

Jak jistě vidíte, družinka se dostala do velmi nezáviděníhodné situace. Jejich smrt byla velmi blízko, občas totiž Zelené elfy provokovali. Co však způsobilo tuto situaci?

V Černém hvozďe a jeho okolí se vypráví starodávná legenda a entovi. Ent to býval moudrý a ze všeho nejvíce miloval život, ale byl zrazen a zničen stejně jako mnoho jeho přátel. Život, který nejvíce miloval jej zradil. Proto se začal mstít a ubližovat všemu živému. Probouzel keře i stromy.

Putující družinka se dostala na hezký palouček, jen s tou nevýhodou, že nějaký čas před nimi tudy prošel zmiňovaný ent. Keře byly probuzené a hladové a vlastnily tajnou zbraň – uspávající vůni.

Spící družinka by se stala snadnou kořistí, kdyby nedorazil Ruglúb a všechny je nezachránil. Jenže Ruglúb byl zákeřně napaden a zraněn Luisem. Nevýhoda spočívala v tom, že o ruglúba se vsadili dva kapitáni Zelených elfů a tak se ve skurutově blízkosti stále nějaký elf pohyboval. Jakmile jej družina zabila (a navíc takhle nečestně), elfové zaútočili, rozhodnutí se pomstít.

Proto se družina dostala do situace, kdy musejí vybrat jednoho a ten zemře. Ostatní budou moci odejít, pokud elfové dodrží své slovo. Volba je to krutá, na tváři všech se rozhostil výraz útrpného přemýšlení. Jeden se dívá na druhého, koho zvolí?

Armel na pokraji smrti

V chatrči je ticho, všichni přemýšlí a píší jména. Ithien se zvláště díval na Luise a potom něco napsal. Teď se ukáže výhoda těch, kteří neumí psát. Jenže to jistě starý soudce nějak vyřeší. Koho napíše? Už vím, jeden musí být chytrý, když chce přežít v tomto světě. Mám velmi dobrý nápad. Beru kousek papyru a píše na něj slovo „nikdo“. Jsem spokojen jak jsem toho dědka převezl, tohle určitě nečekal.

Netrvá to ani půl hodiny a lístečky jsou pryč. Další asi půlhodina nervozity, potu a strachu a potom přichází starý muž v doprovodu vojáků. Nadechuje se a co nejmužnějším hlasem praví: „Armel, na něj ukázal prst smrti. Chlapče, zvedni se a pojď semnou.“

Co? Já? Proč?

Nemohu přece zemřít tady, rukou těch grázlů. Nikomu jsem přeci nic neudělal. Bože, jsi tak krutý. Nedá se nic dělat, na ostatní, kteří mě zradili, se ani nepodívám. Už vím, co znamenal ten zvláštní pohled Luise a Ithiena, byli dohodnuti a napsali mé jméno.

Vycházím z chatrče, stařec mě vede do jiné. Pohodlnější. Usadí mě ke stolu a povídá si semnou.

Stařec: „Tvá odpověď mě velmi překvapila, mladíku. Jsi velmi bystrý.“

Všiml si mého strachu? Ano všiml, protože pokračuje dál...

„Nemusíš mít strach, ty nezemřeš. Vlastně nikdo z vás nezemře. Kapitán George má mnohem lepší plán, co s vámi udělat.“

Ještě chvíli mi vypráví o krutostech života a potom mne nechává v chatrči a odchází.

Další je na radě Harbyrwydd

Všichni jsme v chýše. Nebýt tak špatná jako ty mého kmene. Armel být po smrti a my všichni sedět smutní. Myslet, že mrtev být Luis. Já nemít rád jiná skurut, ale Luis být krutý vrah. Jemu já nikdy nevěřit. Jednou já mu pomohl u keře a nevím jestli já udělal správně, nedá se mu věřit. Je příliš nafouknutý a panovačný. Myslím, že Luis být stejný jako Šakal. Možná Luis být převlečený skurut.

Všichni být pomalu vzpamatovaní z odchod Armel, když stařec přichází znovu. Všichni jsou jako na trní, opět si nás prohlíží a potom žádá další jméno: „Harbyrwydd, jsi na řadě, pojď se mnou.“

Být mi hrozně, já ztratit to nejvíc nejcennější co já mít, můj život. To být jediná věc, o které já moct říct, být moje vlastní. Já se bát. Bude to bolet? Bude konec nebo vidět Boha?

Jít se stařec do chýše a vidět Armel, on živý a zdravý. Říká mi, že my nebýt zabiti. Jiný plán mít elfové s námi, prý. Uvidět co se dít dál.

A co dál?

Chybí mi Tygr, nevím, co s ním udělali, ale cítím, že mu zatím nehrozí nebezpečí. Myslím, že zde oba zemřeme. Možná jeho nechají na živu. Modlím se, abych se nemusela dívat, jak Tygra zabijí. Vrazi, sprostí vrazi. Postupně nás odvedli všechny do jedné chýše. To víte, měla jsem strach, člověk umírá jen jednou.

Jakmile jsme se všichni opět shledali, nezavládla radost. Všichni se třese strachy a navíc nás rozděluje právě prožití. Moc toho padá na naše bedra.

Opět je zde s námi stařec a ještě zadýchán po těch několika krocích praví: „původně měl jeden z vás zemřít, ale válečný kapitán George má mnohem lepší nápad. Podstoupíte rituál našeho lidu zvaný Gataka. Ten, kdo přežije, odejde a ostatní zemřou. Nebojte, nebudete se muset zabíjet mezi sebou, budete muset zabíjet jiné lidi, naše válečné zajatce.“

Všichni stojíme s otevřenou pusou. Vypadá to, že přežijeme. Budeme žít a dostaneme se na svobodu, modlím se, aby mi vrátili Tygra, přesto děkuji Bohu za záchranu. Sice nás ještě nejspíš čeká velké nebezpečí, ale už jsme skoro zachráněni. Nějací otroci...

Dokončí Ithien

Takže zase změna. Všiml jsem si jedné věci, tito elfové rádi a často mění své slovo. Zajímavé. Připravili povoz, zřejmě nás odvezou jinam. Všechnu naši výbavu nám sebrali, nemáme u sebe nic. Felis neustále hledá Tygra. Vedou nás před chatrč. Před námi leží rozložené naše věci. Každý z nás si z nich smí vybrat jen pět. Luis si ihned bere měšec s penězi, divím se, že Felis čapla napřed kocoura a až potom peníze. Začínám jimi pohrdat. Luis zde dokonce nechal svého malého pejska. On ten pes je velmi samostatný a často si jeho přítomnost ani neuvědomíme, ale tohle zavání až sadismem. Pes leží a kňučí, jako kdyby tak nějak chápal, že zde zemře. Dalimil se projevil jako pravý rytíř. Sáhnu po štěněti a přivinul jej na svou hrud'. Obětova část své výbavy pro němu tvář. Luis si jako pátou věc vzal svůj plášť. Když si všiml, jak se Dalimil mazlí s voříškem, zahvízdl: „Xixao, ke mně!“ Dalimil nehnul ani brvou. Možná se ti dva spřátelí. Ehm, co to blábolím, nechci být naivní jako čestmír.

Vybrali jsme si výbavu, kromě několika jedinců, kteří možná již brzy mezi nás patřit nebudou, jsme se poctivě dohodli, co si kdo vezme. Alespoň jádro z nás spolupracuje. Aspoň krátká světlá chvílka v této temné situaci. Potom nasedáme na povoz a jedeme vstříc svému osudu.

Boj o řád

Gataka

Tak pravil starý soudce Koin

„Nyní se postavte čelem svému osudu,“ Pravil stařec ve ztemnělé chýši „až vyjdete ven, začne Gataka. Pokud nevyjdete do poledního, otroci vyrazí jako první a vy je budete pronásledovat, ve vašich patách pojedou naši válečníci. Kdo se první dostane k naší dávné svatiny, zvítězí.“

Starce dlouhý proslov zřejmě vyčerpал.

Bídáci, pomyslel si o družině, jeden horší než druhý. Někteří ještě mají špetku cti ve svém těle, ale ostatní již nemají ani tu trošičku. Rád bych je viděl mrtvé během Gataky, snad se o to George a jeho muži postarají.

„Jen bych vám rád řekl ještě jednu věc. Pamatujte na to, že i otroci, proti kterým budete soutěžit, mají kdesi své rodiny. Ano, i takto bezprávné bytosti mají ženy, matky, otce, syny a dcery. A za další, pronásledovat vás budou muži z válečného klanu. Povede je George a i tito muži mají své rodiny, syny a otce schopné pomstít své příbuzné. Na to během rituálu nezapomínejte.“ Nyní se stařec zadýchal tolik, že si musel odpočinout. Naposledy se podíval na zkroušenou družinu a opustil jejich chýši.

Co jsem jí to všechno blábolil? Měli by zemřít, ale něco na jejich slovech o Zaquiánech mě zarazí. Možná mají pravdu a snaží se pomoci všem nepřítelům tohoto boha. My máme své vlastní bohy, ale když bude jeden z jejich bohů posílen, nebude to nevýhodné i pro nás? Stařec se utápěl v myšlenkách a pochybách, nakonec se rozhodl nechat výsledek rituálu na svých bozích.

Armel a koně

Přemýšlím, jak se dostat z této nezáviděníhodné situace. Myslím natolik intenzivně, že ani nedávám pozor, co říkají ostatní. Někdo dostal nápad, který se líbí všem, jen mě ne. Mají totiž

v plánu ukrást koně. Ano, opravdu. Nedaleko naší chýše se pasou koně a jelikož nás nikdo nehlídá...alespoň ne veřejně.

Jak říká Luis, musí to být rychlá akce, hned se nabízí, že by se mohl zbavit elfa nedaleko koní. To mu všichni zakazují, nikdo nechce mrtvé. Opravdu nikdo? To je zvláštní. Nicméně, i přes moje výhrady se všichni shodli na tom, že zkusíme ukrást koně a ještě dnes se dostat do elfí svatyně.

Zajímalo by mě, jestli je to ta stavba, která byla používána jako modlitebna, věznice a mučírna a nakonec odsoudila jednoho enta k nenávisti vůči všemu živému a asi i neživému či přímo nemrtvému. Svým způsobem je to úplně jedno, jen bych toto místo rád navštívil, musí z něho být cítit silný náboj, jde o atmosféru okamžiku.

Jak se postaví Dalimil ke krádeži koní?

Naše situace je, ne vlastně není dobrá. Můžeme se zachránit, ale budeme muset odsoudit jiné k smrti, je to správné? Je to dobré a čestné? Nevím, ale myslím si že ne. I když, nejsem natolik zkušený abych si troufl rozhodovat o smrti jiných. Moji přátelé na to mají jeden jediný názor, i když mnoho z nich již nemohu počítat mezi své přátele. Jejich chování a pohled na svět se změnil tolik, že je budu muset brzy opustit. Chtěl jsem konat dobro a místo toho se tahám s tlupou zloduchů.

Tomu odpovídá i jejich plán, žádná čestná soutěž o život, ale švindl – ukradení koní na kterých by měl jet válečný náčelník George a jeho muži. Je to nečestné, dokonce tolik, že nevím, zda se toho mám účastnit. Jenže, na druhou stranu, získám koně a snad mi i zůstane. Nechci to dělat z nějakých podobných důvodů, ale kuň by se mi hodil. Opravdu, rád bych se totiž stal rytířem a to znamená jediné, potřebuji oře jako symbol svého rytířství.

Stále si opakuji: „krádež je krádež,“ ale s ostatními se připravuji na rychlou akci, a že to musí být rychlé. Opouštíme chatrč, pár elfů se na nás dívá, to jsou nejspíš nějakí strážci. O kousek dál vidíme sedět otroky, zatím jsou stále v řetězech. U koní je jen jeden strážný a ten nedává příliš velký pozor. Tohle zde ještě určitě nebylo. Pomalu pokračujeme, nenápadně měníme směr ke koním. Teď, rychlý běh, skok, sražení strážného na zem, vyskočení na koně a rychle pryč. Několik elfů doplatilo na svoji neopatrnost – měli již osedlané a připravené koně.

Všichni v táboře jsou naším činem překvapeni. Sražený strážný se ani nepokouší vstát, jen tupě zírá. Otroci zírají také, ale vyděšeně – již vědí, že rychleji než my na koních u svatyně nebudou.

My, zkušenější jezdci se snažíme rozehnat a vyplašit ostatní koně, Armel se na koně jen tak tak vyhoupl a stále je co nejbliže Ithiena, aby mu ten pomohl ve chvílích nouze. Vyrážíme z osady do lesa, směrem na místo ukončení rituálu. Kolem nás proletělo několik šípů, ne všichni byli naším činem překvapeni. Možná tam dokonce koně nechali schválně aby si nás vyzkoušeli.

Smolný jezdec Luis

Hej hola hola hej. To se nám to povedlo, a ani jsme nemuseli nikoho zabít. Ne, že by mi to vadilo, ale hlavně, že se nám to povedlo. Jedeme na koních, já první a dávám pozor na cestu. Musíme být co nerychleji u kapličky. Lesem to nejde dobře a tak uhýbám na nějakou stezičku. Po ní se cválá lépe. Tempo je ostré, alespoň pro začátek, v hlavě mi běží čísla – počítám náš náskok na vteřiny. Musíme vyhrát. Musíme vyhrát rychle a bez konfliktu s elfy či otroky.

Na cestě jsme asi dvě nebo tři hodiny, několikrát jsme museli zvolnit tempo aby nám koně nepadli únavou. Je vidět, že Dalimil se o svého koně stará jako já o svého vořecha. Tedy, on se o něho stará více. I když Xixao je můj velký přítel. Běží lesem a stále se nás drží. Je vidět, že je to opravdový frajer. Má větší cenu než všichni temní elfové a skuruti dohromady.

Musíme být už v polovině cesty, když si všímám provázku přes cestu. Hlavou mi bleskne myšlenka, zda je to připravená past na nás a nebo to zde nechali lovci, či nějaká jiná možnost? Potom už ale můj kůň letí vzduchem. Jen díky své šikovnosti jsem zůstal klidný a skáči z jeho hřbetu. Není to jednoduché, dopadám na zem, stranou od koně.

Kůň se převrátil a padl na cestu, ta se pod ním boří a on padá do jámy. Je slyšet jeho říčení. Vzduchem se nese oblak i zápach krve, ostatní koně se začínají plašit. V jámě byli kůly. Určitě to byla past. Pokud je i na druhé straně provázek, byla to lovecká past, pokud není...

Koni jsem ukončil život, zbytečně se trápil. Je mi ho líto, hlavně proto, že nyní se naše rychlost sníží. Ale náskok máme stále velký. Sbíráám se ze země, voříšek mi několikrát olízl obličej. Ostatní jen tak tak uklidnili své koně. Trošku jsme se na nich proházeli a všichni jedeme. Štěstí je, že temní elfové nejsou tak těžcí a proto Ithien a Armel jedou na jednom koni.

Felis u řeky

Nebýt Luisovi nehody, celá naše cesta by byla bez nehod. Lépe bych udělala, kdybych řekla, že celá naše cesta byla jedna velká nehoda a tento dílčí prvek byl celkem v pohodě. Naštěstí jsme mohli pokračovat dál, sice pomaleji ale stále kupředu.

Brzy jsme dojeli k řece, ta nás zdržela – bahnitá voda plná naplavenin. Nic čistého, ale pravá lesní řeka. Jistě to znáte, taková ta žlutě zbarvená voda, páchnoucí po hlíně s dnem plným bahna. Jistě v ní budou pijavice či něco podobného. A jak se přes ni dostane Tygr? Zvláště pokud je hluboká?

Luis se nabídl, že břeh prozkoumá dál proti proudu a Ithien, že půjde dolů po proudu. My ostatní se ukryjeme a počkáme. Čas utíká a naše zdržení se protahuje. Asi po půl hodině se vrací Ithien s tím, že směrem po proudu není žádný brod. Dalimil ani nečeká na Luisův návrat a zkouší i s koněm přebrodit řeku.

Podářilo se mu dostat se asi doprostřed, potom se na cestě zjevil stopař. Zřejmě sleduje naši stopu. Jak to, že je za námi tak blízko?

Dalimil ve vodě ztuhl, snaží se pomalu pokračovat dál, ale dělá spoustu vln. Stopař si ho musí jistě všimnout. Než se tak stačilo stát, Ithien zachránil situaci. Zvedl ze země kámen a hodil jej za stopaře. Ten se samozřejmě otočil za zvukem, tušil, že jsme někde na blízku a již se radoval jak nás vyhmátne. Tak tedy, rychle se otočil a v tu chvíli se na něj Ithien vrhl. Boj byl krátký a stopař napadený zezadu se opravdu nemohl ubránit ani někomu jako Ithien.

Svázali jsme jej a dohadovali se co s ním. Mezitím se vrátil Luis a Dalimil zatím přebrodl řeku. Brod není ani proti proudu a tak nám Dalimil alespoň ukázal, že řeka se dá překonat. Když jsme se dostali k němu, právě ze sebe sundával poslední pijavici. Rychle jsme se všichni prohlédli a pokračovali dál v cestě. Zima nám byla, to ano, ale touha po životě nás hřála.

Zapomněla jsem na elfa? Ano, on totiž nebyl ani hezký, ani sympatický. Nechali jsme ho svázaného na cestě. Luis by jej nejráději zabil, ale to mu nikdo nedovolil.

Ithien s družinou potkává Marketa

Ze hřbetu koně se celý svět zdá divný, takový...no prostě divný. To i čaroděj se může cítit jako někdo jiný...silnější. Jen je škoda, že nám na cestu nekuká žežulička a netrylkuje slavík, potom už jen více sluníčka a dalo by se říct, že život je krásný, ano krásný.

Jen nebýt té hloupé Gataky a zabíjení okolo nás, copak nemohu jen tak v klidu ležet, bafat z dýmky a popíjet nějaký ze svých oblíbených nápojů? Asi ne.

Pokračujeme lesem na koních, jsme mokří a blížíme se k mýtině. Všichni jsou nervózní, nedivím se jim, mýtiná může znamenat past. Ale asi tomu tak nebude, jelikož o jeden strom je opřen Zelený elf a podřimuje.

Dalimil, aniž na cokoliv čeká se k němu rozbíhá, tasí dýku a chytá ho pod krkem. Elf je celkem starý, Felis mě drží za rukáv, něco z toho starce cítí. Luis sleduje jak se celá situace vyvine a Armel? Armel jen vše sleduje se svým zvláštním úsměvem.

Stařec se tváří klidně, Dalimil mu vyhrožuje, stařec jej poslouchá, drží se ho a dívá se mu přímo do očí. Dalimil se vzteká, ale starci by neublížil, on není Luis. Stařec je v klidu. Pohled z očí do očí, pevný úchop, to mi napovídá hodně. Dalimil najednou vrávoravě ustupuje, dívá se kolem sebe a viditelně má strach. Ví, kolik uhodilo. My, čarodějové tomu říkáme mentální souboj – dvě myslí začnou bojovat a až jedna druhou porazí, může si vítěz s poraženým dělat skoro cokoliv. A také že jo, Dalimil ztuhl a nemůže se hýbat, jen koulí očima. Je to legrační, i přes vážnost situace.

Market: „Pojďte ven, nemusíte se mě bát. Jsem mistr Market a nechci vám ublížit.“

Dalimil stále stojí, koulí očima a něco blokotá

Ithien: „Co jste to s ním udělal mistře?“

Market: „Nic moc, jen jsem ho zbavil možnosti pohybu, copak je to normální někomu hrozit dýkou?“ S vyčítavým pohledem se podíval na Luise.

Market: „Je velké štěstí, že jste toho stopaře nezabili, on je mým synovcem. Kdyby se mu cokoliv stalo, nepřežili byste.“

Luis: „Myslíte?“ Nepřítomně se usmívá.

Ithien: „Luisy, nech toho.“

Felis: Vy jste mocný čaroděj nebo jak jste zjistil, že jsme toho stopaře nechali naživu?“

Market: „Když ovládáte umění jako já, není tohle pro vás problém. Nicméně, mám pro vás jeden návrh“

Luis: „Sem s ním.“

Market: „Víte, otroci jsou zde drženi již rok. Osobně si myslím, že otroctví není dobré. Chtěli byste jim pomoci se odtud dostat?“

Dalimil: „Samozřejmě, že ano.“

Luis: „Brzdi trošku, čestmíre. Všichni nejsme jako ty.“

Felis: „Luis má pravdu Dalimile, oni by nás jen zdržovali.“

Market: „Pokud je nezachráníte, jistě zemřou, to dopustíte?“

Luis: „Spousta lidí umírá, dnes a denně.“

Dalimil: „Pomůžeme jim...“

Luis: „Řekl jsem ne!!!“

Dalimil: „Proč si myslíš, že tvoje rozhodnutí je hlavní? Pořád nám svůj názor vnucuješ. Když chceš ty, udělá se to a když nechceš tak se to nedělá. Co si o sobě myslíš? Když jsi přivedl Dun...“

Luis: „Pamatuj, přísahal jsi, že tohle jméno nikdy neprozradíš!“

A Luis se vrhá na Dalimila. Kop nohou, ale Dalimil je zkušený a tak Luisově úderu uhýbá. Další útok rozčileného Luise a další uhnutí. Dalimil také útočí, snaží se vytasit svůj krátký meč. Luis reaguje a tasí dýku, útočí a surově řeže Dalimila. Market se zapojuje do boje burácivým zvoláním: „Dekapitacijón“ a rázem letí Luis do zadu. Letí vzduchem, do krku dostal takový zásah, že by jej jen tak někdo nepřežil. I on leží a nejeví známky života. Dalimil, ač sám raněn jde Luisovi pomoci, stejně tak Felis a Armel. Já stojím udiven a dívám se na Marketa, takhle mocné kouzlo jsem neviděl ani v knihách...

Potupný odchod z lesa podáním Felis

Luis to nejspíš přežije. Je odřený, má vyražený dech a možná i nějaké zlomeniny. Tohle je dost těžké zranění. Dalimil na tom není tak špatně, naštěstí. Pěkně se nám to v družině kazí.

Už toho mám plné zuby. Vždy, když jedu za Vilémem, lidé na mě divně koukají a šeptají si, že jsem ta, která se tahá s tou bandou špinavců.

Teď nás jistě vyhodí i elfové, zase jsme to pokazili. Skoro jsem si jistá, že mezi otroky byl i nějaký šlechtic. Ráda bych se na to zeptala elfího čaroděje, ale ten je pryč. Musíme rychle pryč, určitě na nás poštvou pronásledovatele. Je vidět, že jsme ho rozčílili až se neovládl. A to vypadal, že je to takový klidný člověk.

Už skoro odjíždíme, na kradených koních, když se Market objevuje a s ním není nikdo jiný než náš nepřítel George. I on je překvapen, stejně jako my.

George: „Tak tady jste, říkal jsem si, že jste s koňmi nějak pomalí. Toho jednoho koně je škoda, ale co s vámi?“ Nijak se nebojí i když vidí, jak si družina připravuje zbraně.

George: „Zbraně nepřipravujte, nebudeme bojovat. Pro mě jste hmyz, srabi a vyvrhelové. Nehodlám si špinit své zbraně ani zbraně svých mužů. Jděte, jděte mi z očí. Koně zde nechte, ale vypadněte z hvozdu a pamatujte si jedinou věc, vlezte ještě mezi tyto stromy a zemřete. Ano, zemřete!“

Tak nám pravil George, při jeho proslovu se i Tygr naježil, jako kdyby mu rozuměl. Jeho sdělení je krátké, úsečné, ale mluví za vše.

Co nám zbývá? Opouštíme hvozď, pěšky a bez výbavy. To je smůla. Bona jsme nedohonili a teď ani nevíme, kde ho hledat. Co nás asi čeká na tvrzi?



Boj o řád

Luisova smrt

Na Tvrzi

Nálada na tvrzi byla, mírně řečeno, pochmurná. Špatná pověst Vyhnance provází na každém kroku. Mnozí lidé z Nové vsi nemohou pochopit, co dělá Dalimil, Ithien a Felis ve spojení s Luisem a Armelem.

Již nemohou počítat s pomocí lidí, ani s jejich přátelstvím. Jak pravil tajný obyvatel tvrze, Quentin Dunward: „Vážení, buď zlepšíte svoji pověst, nebo se vaše družina rozpadne a vy ztratíte vše, i svůj život.“

Ano, měl pravdu. Situace vyhnanců není dobrá. V okolí mají pověst lupičů, rabiáků a vrahů. Pokud bychom se vypravili do Letuchu, dozvíme se, že Vyhnanec jsou podezřelí z další vraždy. A na panství zemana ze Zdířky? Inu, škoda mluvit, ten by je na své panství ani nepustil.

Je zde jedna možnost, jak vše vrátit. Volba to byla těžká, ale čestný člověk ji udělá. Dobrý člověk se obětuje pro pomoc druhým. Stejně tak i Dunward. Stále ještě družině něco dlužil, poslední malou službičku. Rozhodl se obětovat všechn svůj majetek a pomoci Vyhnancům.

„Pojďte všichni sem, prosím. Jste družina dobrodruhů. To uznávám, ale vaše pověst se již blíží družině lupičů. To nemohu trpět. Nemohu a nechci.“ Dunward mlčky sledoval, jaké reakce vyvolala jeho slova. Po chvílce pokračoval: „Mám pro vás poslední návrh, pomohu vám a pokud se budete kát, s pomocí Boha to zvládneme. Nebojte se, nechci po vás vstup do kláštera. Chci jen splnit svůj závazek. Vy jste mi pomohli a já vám pomohu teď. Pokud se to nepovede, opustím vás a již nebudeme přáteli.“ Dunward se konečně dostává k tomu důležitému.

„Mám majetek. Má hodnotu několik tisíc zlatých. Toho jsem ochoten se vzdát a stát se obyčejným člověkem. Vy jste si znepřátelili Zelené elfy z Černého hvozdu, ale bez jejich pomoci Kňourovu armádu nikdy neporazíte a všichni padnete. Obětuji svůj majetek, vy je uplatíte a poprosíte o další šanci. Budu se modlit aby vám byla dána.“ Dunward mluvil dlouho a po jeho řeči se rozhostilo ticho, trapné a tíživé. Mladý muž se otočil a odešel do svého pokoje. Ještě se naposledy otočil a pravil: „Pokud máte zájem, buďte zítra opět zde. Ihned po ránu. Mám pro vás něco důležitého, velmi důležitého.“ S těmito slovy odešel a nechal Vyhnance přemýšlet o svém dalším osudu.

Dalšího dne opět Dunward přišel, všichni již byli shromážděni, stejně jako předchozího dne. Z toho měl Dunward radost, i když to, co se chystal udělat mu na klidu nepřidávalo.

„Vikomte Ithiene,“ rozhodl se Dunward využít očekávání všech a vyvolat slavnostní atmosféru „přes všechny své sympatie a vděčnost k panu Lacroix vás musím jmenovat vůdcem této skupinky. Budete jim velet s velkou pravomocí.“ Vřava, která se strhla byla předpokládaná. Nejvíce protestoval Luis, ten kvůli kterému tyto problémy vznikly. Dlouho, dlouho si Dunward myslel, že právě Luis by se mohl stát velitelem celé družiny, žel bohu, již si to myslet přestal.

Vřava se pomalu uklidnila, všichni volbu akceptovali a i Luis nakonec musel, kněz KimoR obešel všechny s vínem a donutil je přísahat věrnost Ithienovi. Jen Luis se trochu vzpouzel a tak dostal na výběr – podřídí se a nebo opustí tuto družinu. Rozhodl se podvolit. Dunward řekl družině mnoho o tom, jak se má chovat velitel družiny. Nemá být absolutistický, ale musí hlídat vztahy v družině. Než se družina vrátí, Dunward bude mít sepsány všechny povinnosti náčelníka či velitele skupiny.

Vyrážíme s povozem, slovo dostává Harb

Cesta být dlouhá a nudný. Sedět na vůz, jít pěšky nebo sem tam sednout na kůň. Projíždět vesnic, potkat vlk a ještě cizí voják, prý zvěd De la Mark. My ho nezabít, i když jeho výbava pro nás lákavá. My mít mnohem vážnější úkol. Musíme se omluvit Zelený elf a dát jim dar.

Přijmout jej oni? Já nevědět. Snad ano. Protože, pokud oni nepřijmout my zemřít. Oni nás zabít tak jako Luis zabít Ruglúb. Já nemít rád jiná skurut nebo skřet, ani malinko, ale já nebýt nesmyslně vraždící jako Luis. On být dobrý skurut.

My projíždět poslední vesnicí, ráno snídat a rozhlížet se po sobě i po Luis, vypadat, že nikdo jeho nemít rád. On zavinit spousta problém. Možná, kdyby on nezabít v les skurut my mít hlavu zločinec Bon a být spokojení.

Život či smrt?

Panuje podivná nálada. Všichni, každý jednotlivec cítí, že dnes asi zemře. Život pádí jako splašené spřežení a smrt je tak blízko, krouží okolo Vyhnanců a oni ji vnímají jako svého nepřítele. Stojí shromážděni na vršku před Černým hvozdem. Možná je elfové již sledují, možná ještě ne.

Lehce fouká vítr a vzduchem poletují sněhové vločky. Erb, který družině věnoval Dunward se na praporci dobře vyjímá, třepetá se ve vzduchu a chvílemi je to jediný slyšitelný zvuk. Myšlenky všech se rozutekli daleko, k předchozímu životu, bohu nebo jinam. Všichni cítí atmosféru okamžiku, každému v hlavě míří nějaké myšlenky...

Ithien: „Jmenuji se Ithien ano Erenas Thieomn, pocházím z velmi dobrého a vlivného rodu. Není mojí chybou, že jsem se dostal mezi tyto vyvrhele. Měl jsem je opustit již dříve, ale stále doufám, že oni opustí nás. Pokud budu umírat, umřu s myšlenkou, že má smrt je nespravedlivá. Měl jsem zůstat doma, usrkávat čaj či kávu a číst si dobré knihy. Svůj život jsem netrůvil špatně.“

Felis: „Jsem Felis Akčok, poslední dobou jsem nežila spořádaný život, již to vím. Musím se změnit, a pokud k tomu dostanu příležitost, změním se. Nechci se otáčet a vidět, jak si na mne lidé ukazují prstem, jak si říkají, že to jsem já, ta čubka. Navíc, mám velmi blízký vztah s jedním nižším šlechticem a i jeho sloužící si na mě takto ukazují, nerada bych svému milému působila ostudu.“

Luis: Jsem Luis Emmett Lacroix, jsme z rodu elfů. Nejsem žádný svatoušek, kdybych mohl vrátit čas, šel bych se ze svých hříchů vyzpovídat a věnoval bych nějaký menší dar na vysvěcení kostela, po mé návštěvě by to jistě bylo potřeba. Poslední dobou jsem se nechoval jako čestný a dobrý člověk, ale na toto já nevěřím – i na Dalimila by se dalo jistě něco najít. Často ti největší dobrotivci jsou těmi nejhoršími.“

Dalimil: „Mé jméno zní Dalimil, často přezdívaný jako čestmír. Jsem míšenec elfa a člověka, více mám rysy po svých lidských předcích. Pro mnohé nejsem povedený výkvět přírody, ale kdo je? Luis? Do světa jsem se vypravil abych napravil co nejvíce špatných věcí a lidí. Moje cesta začalo po stopách Vostřáka a teď jsem tady. Smrt je blízko, moc ze svých ideálů jsem zatím nesplnil. Pokud přežiji budu důslednější.“

Harbyrwydd: „Jsem Harbyrwydd, skurut kmene Mrtvého králíka. Svůj kmen jsem opustil již dávno, po sporu se svým otcem, zlým Šakalem. Vše co dělám, dělám ve jménu své matky. Jednoho dne pomstím její smrt, Šakal zapláče s mým mečem ve svých vnitřnostech. Poté snad najdu matčiny rodiče a oni mě přijmou jako svého vnuka. Matko, prosím dej mi sílu, popros za mě Boha.“

Armel: „Jsem temný elf, kterému všichni říkají Armel Tirgont a mnoho vám o sobě neprozradím, protože nechci. Rozumíte? Můj osud není pro všechny a moje cíle nejsou jednoduché aby je mohl každý kmán pochopit.“

Všichni, všichni to museli udělat – odlehčit svému svědomí a před Bohem si říci, že jsou čistí. Nikdo za nic nemůže, toť starodávná pravda. Vyhnanci se podívali jeden na druhého, pobídlí koně a s třepetající se standartou vyrazili směrem ke hvozdu. Jen sníh jim v této napínavé situaci křupal pod nohama.

Na okraji hvozdu s Ithienem

Jen jsme dorazili do hvozdu, ihned nás obklopilo několik Zelených elfů. Míří na nás luky, šípy mají ostré hroty. Je zima, napjatá atmosféra. Úlekem jsme se zastavili a díváme se na zelené elfy. Oni se dívají na nás.

„Musíme mluvit s Marketem a nebo náčelníkem Georgem, jdeme ve jménu Quentina Dunwarda.“

„Víte, že pokud vstoupíte do našeho hvozdu, smíme vás zabít a nic se nám nestane?“ Pravil jeden z elfů.

„Prosím, vyslechněte nás. Je to velmi důležité. Market nebo George mohou o našem osudu rozhodnout. Pokud máme zemřít, zemřeme se ctí. Přísahám.“ Tato slova jsou pro mě těžká, ale musela být vyslovena.

„Vaše slovo pro nás nic neznamená. Necht' o vašem osudu rozhodne Market a George, pokud vás čeká smrt, zemřete.“ Pravil elf a odvrátil se od nás. Nikdo se na nás nedívá, ale všichni nás hlídají. Je z nich cítit opovržení. Pro ně nejsme nic, jsme méně než hmyz.

Čekáme na svůj osud, trvá to celkem dlouho, ale potom konečně přichází i Market a George. S využitím Marketovy magie se sem dostali celkem rychle, ale jistě nijak nespíchali. Všem nám je již zima. Takhle zmrzlí se jim nebudeme moci bránit. Pokud zde mám zemřít, nebudeme schopni ani pozvednout zbraň na svoji obranu.

George: „Co zde pohledáváte? Tady nemáte co dělat, naše území je pro vás uzavřené.“

Ithien: „Přicházíme s přátelskými úmysly, jsme vyslanci Quentina Dunwarda. Posílá vám dar na usmířenou a jako omluvu. Doufá, a my s ním, že se vše vyřeší a mohli by mezi námi zavládnout přátelské vztahy.“

George již chtěl něco odseknout, ale Market jej zastavil a pozval nás k poradě. Radíme se dlouho, nálada je zvláštní, ne přátelská, ale není ani vyloženě nepřátelská. Market si nás zkouší, dlouho si s námi povídá. George se rozhovoru neúčastní, jen poslouchá. Nakonec jsme se dohodli tak, že s nimi půjdeme do jejich tábora a dostaneme úkol. Pokud jej splníme, budeme moci odejít a počítat zelené elfy mezi své přátele. Pokud jej nesplníme, staneme se příští rok otroky v Gatace.

Cestou nám Market vysvětluje náš úkol. Zelení elfové připravují oslavu Pozimku, svátku odchodu starého roku a příchodu roku nového. Celá slavnost trvá týden a nesmí být nijak narušena ani přerušena, to je náš úkol. Pokud se nám to povede udržet týden v chodu, budeme volní a přátelé elfů, pokud ne...Gataka.

Jak to vidí Harbyrwydd?

To být dobré, my se starat o chlastající a slavící elf. Já v tom být dobrý. Když já u náš kmen, já pomáhat a malý kluk pořád. Chlapové chlastat a my makat. Teď to bude stejné. My muset uklízet, hlídat a starat se aby kuchař spokojený. On prý Svor a prý velmi dobrý kuchař, pozván zdaleka. Vařil i na dvoře šlechtic.

Elfové prý nemoct bojovat, moct jenom hodovat. Jsou prý výjimky, ale my se nemuset starat, nic se nestát, my jen pomáhat a organizovat. My muset hlavně hlídat aby opilý elf nemlátil jiný opilý elf.

My jít s elfy, peníz si oni vzít. Les tichý, mrazivý. Cesta dlouhá a nepohodlná. Když my dorazit, dát nám elfové několik dní na odpočinek. V této době my si všimnout, že za Luis chodit nějaká mladá dáma. Krásná, to ano, ale divná. Jako bych v ní viděl Luise. Oni možná stejní, zlí a bezcitní. Takovou mu nepřeju. Luis s ní sem tam někde jde, někdy se před ní schová.

Ještě být jedna zajímavá událost. Market přivést cizí člověk. Opravdu člověk. Oblečen v černém oblek se stříbrnou nití zašitou do šatů. Nic moc, ale jistě drahé. Muž velmi nezvladatelný. Stále se rozčilovat a říkat nám, že on Nagas, vikomt z Letuch a tohle si vyprošuje. Přidal se k nám, jako jeden z nás a ne jako šlechtic. Možná on znát matku mé matky? Jednou se ho zeptat.

Ithien a Lamak

Dny volna utíkají pomalu. Stále přemýšlím, kolik užitečnějších věcí bych mohl dělat. Ochutnávat dobré víno, popíjet dobrou kávu a vařit si kvalitní čaj. Číst knihy a filosofovat nad jejich smyslem s mistrem z univerzity nebo s nějakým ze sloužících. Se sluhou by to sice byla velmi jednostranná a suchá diskuze, ale alespoň bych se nenudil.

Venku se něco děje. Naslouchám a slyším vzrušený a hlasitý hovor. Že by nějaký další zajatec? Ne, to je ženský hlas, já znám ten hlas. Lamak. Moje milovaná a zábavná Lamak. Krásná Lamak. To nemůže být pravda – Lamak a tady. Lamak Lamak Lamak Lamak...Já se asi zblázním.

Naše mladá zelená elfka se vrátila. Je tak krásná a jemná. Musím s ní hned mluvit. Podle elfů se objevila odnikud. Určitě si pamatovala moji mysl a přála si být blízko mě. Jenže nevím, ona je theurgé a to může být velmi silná magie. Je to jedno, hlavně, že už si nemusím povídat jen s tím divným Armelem.

Luis a Rudá Růže

Zase jsme u toho starýho trumbery co si říká Market. Stále dokola nám omílá nějaké békoviny. Už mě nudí. Alespoň nás pozval na nějaké pití. Přináší ho příjemná elfí slečna. Je hezká, radost na ní pohledět – krásný, oválný obličejík, veselá očička a černé vlásy, dlouhé pod ramena. Když jde, je jako vánek. Jen oproti zeleným elfům je malinko netradiční.

Když mi dolévala pohár s vínem, upadl ji do mého nápoje prstýnek. Jsem si jist, že jej tam upustila. Všichni si toho všimli, ale dělali jako že nic. Možná už to přišlo a chtějí se mne zbavit, chtějí mne otrávit. Nebudu již to víno pít. Opatrně vylovím prstýnek a za chvíli jej odnesu děvčeti.

Dívka je hezká, představila se mi jako Růže. Není prý zelená elfka, ale žije zde s rodiči. Asi byla adoptována. Nevadí. Vypadá to, že mě nikdo nechtěl otrávit, ona mě totiž obyčejně balí. To si nechám líbit, uvidím, kam až to zajde. Třeba bych se konečně mohl stát mužem po všech stránkách. To zní zajímavě.

Čím více o tom přemýšlím, tím jistěji vím, že si na ní musím dávat pozor, třeba je to jen špicl používající své vnady proti mně. Inu, kdo ví?

Několik setkání s Felis

Dalimil nám hodně pomohl. Setkal se s elfem, který se jmenuje Maglir. Ten jej prý varoval před Belegorem. Jedním chlapíkem, co se rád opije a potom všem ukazuje ohnivá kouzla a zapaluje co může. Maglirova rady byla najít tohoto ptáčka ohniváčka a domluvit se s ním, ať nedělá kraviny. Prý je to celkem dobrák.

Vezmu si Tygra a vypravím se ho najít. Potom prý půjdeme za kuchařem, který se jmenuje Svor. To jméno je zvláštní, rozhodně není úplně lidské. Mohl by to být nějaký horal.

Belegora jsem našla bez problému. Byl již malinko přiopilý. Je to takové chlapské, snažil se mi ukázat nějaké své triky. Vše bylo s ohněm. Vysvětlila jsem mu, že tohle dělat nesmí. Snad to pochopil a bude to bez problému. Celkem jsem se mu zalíbila, i když spíš jako kamarádka. On je totiž takové třeštidlo a když jsem se i já projevila jako třeštidlo, velmi se mu to líbilo.

Po návratu do stanu jsme vyrazili za kuchařem, všichni už na mě čekali. Cestou se nám stala menší příhoda s jedním goblinem! Ano, správně s goblinem...

Jsmo již u stanu, rozhodujeme se zda vstoupit nebo ne, jídlo z něho voní nádherně. Je jisté, že to je kuchařův stan. Náhle přímo ze stanu vyběhl goblin a vrazil do Luise. Takový menší skoro človíček to je. Jen je malinko jinak zbarvený, jinak mluví a má jiná gesta. Je dost sympatický, ale asi bude velmi jemný...

Luis: „Hej, nemůžeš, sakra, dávat pozor?!“

Felis: „Přestaň!!!“

Kularejn: „Jééé pardóón.“ Promluvil veselým hláskem.

Družina (vyjma Luise): „To je v pořádku, nic se neděje. Jakkak se jmenuješ???“

Kularejn: „Jsem Kularejn. Vy si jdete přidat, chutnalo, že???“ Opět promluvil vesele.

Družina: „Bylo to velice dobré. Jdeme vrátit misky.“

Kularejn: „V poho, ste nemuseli. Oběhnul bych to. Hehé, vám něco ukážu. Umím s tím žonglovat.“

Družina (vyjma Luise): „Vážně??? A ukážeš nám to?“

Kularejn: „Tak jo. Až řeknu HOP, přihodíte mi třetí misku.“

Kularejn vyhodil první misku, pak druhou a první chytil. No, skoro jí pustil na zem.

Kularejn: „HOP.“

Lamak přihodila třetí misku. Jak mu jí hodila, tak druhá se roztříštila o zem.

Luis: „Cháá chááá.“

Kularejn: „Bééé (brekot).“ Utíká pryč.

Felis: „Tss, si vážně hroznej!“

Kuchař a Lamak

Když Felis dostatečně vynadala Luisovi, vešli jsme do stanu. Takový prostorný a voňavý stan. Voňavý, jak pro koho, ale já jsem natolik hladová, že mi tu vše voní. Po stanu se válelo spousta nádobí, koření a goblini. Praví a nefalšovaní goblini, i když na svůj národ a věk trošku zakrslí.

Pobíhali po stanu a pomáhali kuchaři, který se jmenuje Svor a je zvláštní. Velký je jako troll, možná ještě větší. On to asi bude troll. Jeho hlava je veliká, kůže je plná výrostků a výstupků podobných bradavicím. Barva jeho kůže je šedivá, kamenná. Oči mají zvláštní kamenný lesk a zuby jsou jako křemeny. Vypadá, jako kdyby byl z kamene vytesán.

U něho je další goblin, vypadá to na kořenáře. Spolu vaří tu dobrotu od které byly misky. Musím je o trošku poprosit. Nejdřív nechám mluvení na nich a potom si dám něco do žaludku. Harbyrwydd se zatím začal bavit s Orkosem, hoblinám kořenářem. Povíдали si o bylinkách a jejich využití během vaření. Jediné zajímavé, co jsem pochytila bylo, že jestli potkáme Kularejna, ať ho nerozbrečíme. Je to takový jejich veselý maskot a bráška. On Svor všechny gobliny nazývá svými dětmi a oni mu říkají tatí.

Rozhovor se Svorem byl zajímavý, má takový zvláštní přízvuk a jídla jmenuje velmi legračně. Jak se říká: Jiný kraj, jiný mrav. Prozradil nám toho hodně o sobě a své kuchyni, dokonce prý vařil i u Nagasova otce v Letuchu. Ale to je prý již asi deset let zpátky do minulosti.

Zatímco se ostatní dohadovali se Svorem, dostala jsem opravdu velkou porci jídla. Chutnalo mi, ale byla to porce jak pro krolla. Snědla jsem to, ale bylo mi špatně ještě hodinu potom.

Nakonec došlo i na dělbu práce, naštěstí se dokážeme alespoň příjemně dohodnout. Jen jedinou výjimkou je Luis. Ten dělá problémy stále. Takového si jej nepamatuji, co se to s ním stalo?

Ithien: „Luisi, půjdeš s Harbem a Dalimilem na dřevo. Felis! Seženeš toho Belegora a my půjdeme postavit stan s pódiem.“

Luis: „Co mám???S tou opicí? Ne!“

Ithien: „Lui.....“

George: „Pane Ithiene! Počkejte, ať mi přijde vyčistit boty, jsou to jen tři páry.“ (šeptnul Ithienovi)

Ithien: „Luisi, George by si přál, aby si mu vyleštil boty. Na dřevo půjde někdo jiný.“

Luis: „Promiň, ale já jsem nikdy boty neleštil, bude to muset udělat někdo jiný.“

Ithien: „Na tom nic přeci není, jsi zručný víc, než dost. Za půl hodky to musíš mít hotové.“

Luis: „To si děláš říť, ne? Tomu.....? A víš co? Půjdu tam.“ (Luisovy zajiskřily očka)

Ithien: „No, tak to raději ne.“

Luis: „Neboj, nic mu neudělám. Ale ty botky mi budou trvat o něco déle, vždyť ti povídám, jak na tom jsem.“

Ithien: „Harbe, ty se o boty umíš starat, jak dlouho ti trvá vyčistit boty.“

Harbyrwydd: „Dvě hodinky.“

Ithien: „Cože??? A pokud budeš čistit svižným tempem?“

Harbyrwydd: „Tak to i pět minut.“

Ithien: „Slyšels. Tak za půl hodky doraž sem.“

Luis a boty

To jsi uhodl. Kamaráde, už se na tebe těším. Přicházím do Georgovy chýše. Chopil jsem se práce, nikam jsem nespěchal. Dodělal jsem jeden pár a hodinka pryč. Mě to nevadilo, George

se tvářil jakože nic, ale určitě mu to lezlo krkem, jak z něj dělám blbce. Za chvíli přichází Ithien. Vidí, že mám hotovou třetinu práce, opět si měníme pár názorů. Jelikož chtěl abych přidal, tak já tedy přidám. Zbylé dva páry jsem mu ošudlal sotva na průměrné úrovni.

George: „Pane Ithiene, to je hrůza, i můj syn to udělá rychleji a lépe. Nevím, zda-li slavnost proběhne úplně v pořádku.“

Družima (vyjma Luise): „Měl by se mu omluvit, ale je to docela problém. Pokud to špatně dopadne, tak nás čeká Gataka. V roli otroků“

Lamak a Nagas: „Luisi, měl by si to vyřešit, nejlépe se mu omluvit.“

Luis: „Omluvit se mu??? A za co? Co jsem zase provedl?“

Lamak a Nagas: „Je to nervák a přeci se nenecháme to nijak pokazit, je to dobře rozjeté. Zajdi za ním a omluv se.“

Luis: „Ne, to ne. Mám mu lézt do zadku? To nemyslíte vážně.“

Luis: „Anebo? Fajn, dojdu tam a pořeším to.“ (šibalský úsměv)

Lamak: „Raději tam půjdeme s ním, aby se to nijak nezvrtlo.“

Nagas: „Tak jo, to bude jistější.“

Luis: „Ne, to je v poho. Já to šéfnu.“

Luis se vydává za Georgem. Za ním jdou i Lamak s Nagasem. Luis ví, že jdou za ním a tudíž cestou si již promýšlí, jak to vykoumá s Georgem. Ten venku cvičí své vojáky.

Luis: „Pane Georgi, potřeboval s vámi mluvit. Je to možné???“

George: „Ale jistě. Dalimile! Pojd'te sem a cvičte s mými vojáky a pořádně je proklepněte, nemažte se s nima. Jestli to tak neuděláte, pojedete s nima a stejným tempem!“

Luis odchází s Georgem do jeho chýše, aby je nikdo nerušil.

Luis: „Tak. Přejdu rovnou k věci, nehodlám chodit kolem horké kaše anebo někomu patlat med kolem huby. Vím, že mezi námi je dost velký odpor. Vím, že mě máte rád asi jako já vás, ale nehodlám přátelům dělat zbytečné problémy. Prostě, fakt sorry za ty všechny komplikace mezi námi vytvořené.“

George vytuhnul s arogantním výrazem v obličejí. Možná jsem ho měl píchnout, aby odfoukl.

George: „Pane Luisi! Co...co si to dovolujete? Uf uf uf (chvilka rozdejchávání). Jestli si myslíte, že večer se nic nestane, tak to si budu muset rozmyslet, možná ano a možná taky ne. I když. Nestane se nic, pokud přijmete mou výzvu k souboji. Budu držet zlatou minci, pokud si ji vezmete, beru to jako přijmutí. Pokud si ji nevezmete, tak si ještě rozmyslím, zda-li nějaká rvačka, mezi ostatními, vznikne.“

Luis: „Fajn. Ještě si to promyslím.“

Vycházíme ze stanu, oba si myslíme své. On se usmívá, jak mě převezl a já jsem si jist, že jsem ho převezl. Je na něm vidět, že je navztekaný a proto okamžitě zapřáhl Dalimila mezi své vojáky. Netrvalo to ani hodinu a zvracející Dalimil se zhroutil.

Během příprav na večer všem prozrazuji, na čem jsme se s Georgem dohodli. Hrozí se a mé jméno proklínají, i přesto, že jsem jim slíbil, že nikomu z nich se nic nestane. Všichni mají strach, jen já se těším na „zlatý hřeb“ našeho večera. Bude to zábava a následky? Ty mě nezajímají, ani trošku.

Dalimil to u zkouší uklidnit

Bože jediný Luis nám to zkaží. Copak si já, rytíř, mohu dovolit stát se otrokem? Nechci se rouhat, ale tohle se mi nelíbí. Jsem voják a Georgie to ví, zkusím si s ním promluvit a snad se to nějak dohodne. Bojím se, že tohle nedopadne dobře, Georgie je arogantní a Luis je taky pěkný vůl. A už se rouhám a kleji. Bože, odpusť mi.

Jak jsem si usmyslel, tak jsem učinil. Najít arogantního elfa nebyl žádný problém, zase komanduje nějaké vojáky. Jakmile mě spatřil, pousmál se svým arogantním křivým úsměvem.

Dalimil: „Pane Georgi, nevyzývejte Luise. On to zajisté tak nemyslel.“

George: „Ne Dalimile, nyní už o omluvy nestojím.“

Dalimil: „Tak, tak. A co když bude s vámi a vašimi muži cvičit celý týden? Můžete mu dát zabrat jako nikomu.“

George: „No...no.... To by možná i šlo. Pokud se večer neukáže, počítám s ranní rozcvičkou. Pokud se neukáže ani tam, tak...!“

Super, to se mi povedlo. Musím se ihned dohodnout s Luisem. Ještě mohu vše zachránit. Bůh stál dnes opět při mně, budu mu dobrým rytířem, to vím.

Dalimil: „Luisi, nemusíš s ním bojovat. Můžeš si to u něho celý týden odcvičit.“

Luis: „Dalimile, zbláznil ses? Celý týden? A plazit se před ním? Ne!!!!“

Už se chýlí k večeru, elfové se shromažďují a začíná se slavit. Musíme na vše dávat pozor. To není tak těžké, ale stále se bojím o Luise, nevím jak to dopadne. Jak jsem tak dával pozor na svoji část, všiml jsem si, že Nagas má nějaké problémy.

Nagas a jeho problém

Jsem Nagas a jsem synem Markýze z Letuchu. Já sám jsem vikomt a jsem čaroděj, žádný holoubek, ale pěkný holub. Na cesty jsem vyrazil abych získal moc, slávu a mohl provést svůj plán. Vezmu si to, co mi po právu náleží. Světe a otče, ty bastarde, třeste se!!! Já jsem Nagas, vikomt z Letuchu.

Nicméně, nyní musíme posluhovat těmhle břídilům. Já bych je hnal, ale vše až časem. Zatím jsem moc mladý a je jich víc. Mnohem víc. A také jsem si tu našel nové skoro přátele. Alespoň jeden z nich je opravdu vysoký šlechtic.

Chodím a pozoruji bavící se elfy. Stále si opakuji, že se nemám za co stydět. Svor tady taky vaří a to byl vařit i u mého otce. Nevím, jaký k němu má vztah, ale radši jsem s tím kamenným trollem o svém otci nemluvil. Mohl bych se příkecnout a nemusí všichni vědět, že nemám svého otce rád.

Co to nevidím? Elf a sere přímo z lavičky. Kmán jeden, hodil hovno přímo na zem pod lavičku. Ihned jsem k němu přiběhl a pořádně mu vynadal. Nijak se nebránil, jen mi řekl abych to uklidil. Co si myslí?

Přišel k nám jeden ze Zelených elfů, jmenuje se Maglir. Sem tam nám s něčím poradí a i on mi řekl, abych to raději uklidil. Je to prý naše povinnost postarat se o komfort hodujících. Vůně jídla přebila zápach hovna. Mám nápad, skočím pro skuruta Harbyrwydda a on to po mě uklidí.

Ne, neuklidí, ten červ odmítl. S úsměvem mi dal lopatu a prej ať se o to postarám, že on prý má službu venku. Zmetek. Jednou ale uvidí, kdo je tady pán a kdo je kmán, jednou jim všem ukážu. Já jsme Nagas, vikomt z Letuchu a jednou mi bude vše patřit.

Armel je vždy klidný

Vše je tak jak má být. Slyšel jsem něco o nějakém problému. Luis a George dva kohouti na jednom smetišti. Znáte to? Ani jeden nesnese toho druhého, oba musí mít poslední slovo a být těmi nejlepšimi. Já bych je hnal oba. Netuší, že osud si s nimi hraje svoji prazvláštní hru. Jediný kdo má na světě moc, je smrt. Ta jednou navštíví každého. Lepší je být její přítel, být pánem smrti. Ale to není ani jeden z nich. Oba jsou ubozý vrazi. Jednou se na světě objeví nový pán smrti a nebude to nikdo jiný než jeden můj známý. Nebude to však pán smrti jako služebník Zaquia. Vůbec nebude klasickým nekromantem z příběhů, spíše takovým tím čarodějem schopným...Proč vám to vlastně vyprávím? Kdyby můj přítel věděl, že vám všechno tohle říkám, ten by mě hnal.

Blíží se desátá hodin či tak nějak. George se postavil a přešel na podium. Všichni utichají a pozorují jej. Nikdo neví, co se chystá. Jen dva kohouti. Slepčák číslo dvě už se zvedá a přichází též na jeviště. George a Luis stojí proti sobě. George drží v ruce zlatou minci.

Luis: „Nejprve, než-li přijmu výzvu, chci, aby si přede všemi a nahlas řekl, že pokud tě zabiju, tak nikomu z mých přátel se nic nestane a nebude to považováno za narušení slavnosti. George: (velice nahlas promlouvá k utišenému davu) „Prý vám mám potvrdit, že pokud by mě Luis zabil (Georgův smích), tak nikomu z jeho přátel nebude zkřiven jediný vlásek a vše bude probíhat jako do teď.“

Market: „Počkejte. Přerušete to, dokud je čas. Prosím nebojujte, neplývejte zbytečně silami. Nechci tady násilí. Nevíte, co se může stát. Prosím vás, rozmyslete si to.“

I když se ten čaroděj snažil boji zabránit, neměl šanci. Tito dva si musejí namlátit a jeden z nich musí padnout. Rád bych, aby vyhrál Luis, ale pro dobro družiny musí vyhrát George. Na Marketovi je vidět, jak je rozhořčen až rozčilen. Rty se mu chvějí, ruce má zaťaté v pěst. Je skoro nepřítomný. Co se to s naším lidumilem děje?

Market je rozhořčen

Ta blbá hovada. Co si o sobě myslí? Teď už mám těch bastardských Vyhnanců dost. Když jsem je potkal prvně, líbili se mi. Ovšem jen do té doby, než jsem s nimi navázal kontakt. Dalimil se mě pokusil zabít a ostatní nejsou o nic lepší.

Časem se ukázalo, že mohou být čestní a snaží se, ale jejich duše patří, dle víry ve kterou věří peklu. Ať se snaží jak chtějí, mají mezi sebou i naprosté vyvrhele, nikoliv vyhnance.

George je naším válečným náčelníkem, on vede muže na nájezdy i na obranné útoky. On je první v bitevní vřavě a poslední na cestě do hvozdů. Co si o sobě ten prevít Luis myslí? Moje dcera si bude brát náčelníkova syna. Ač jsem náčelník kmene myslitelů či, jak říkají někteří filozofů, nemohu dopustit aby byl George zraněn. To by mohlo ohrozit svatbu a postupné spojení mého lidu v jeden velkorod, jako tomu bylo kdysi.

Souboj začíná. Luis je jako divoká kočka, mrštně se pohybuje a očekává Georgův útok. Jeho ruce nejsou vidět. Georgi, buď připraven, bude používat plášť, snad to vidíš. Elf má jiný styl boje, drží svoji šavli a odhaduje soupeře, je opatrný, potom útočí. Šavle opsala velký okruh, změnila svoji dráhu. Tohle Luis nečekal a mrskl pláštěm na špatnou stranu. Uhnul přímo do elfovy rány. Zranění je těžké, ale Luis stojí a pokračuje v boji. Ještě pár takových a George bude hrdinou.

Na co asi myslí Luis?

George se stahuje a připravuje se na další útok. Luis se protáhne jako kočka, nepostřehnutelným pohybem a tentokrát je rychlejší než George. Krok do strany a útok, přímý a tvrdý. Dýka se do Georgie zaryla takovou silou, až se zlomila. Zranění to není malé. George je naštěstí válečník a několik zranění přežije. Ihned vrací prevítovi útok. Luis uhnul a další dýku znovu láme o svého soupeře. George je mírně rozladěn. Luis se dostává do ráže.

Sleduji, jak George pomalu prohrává. Jestli jej Luis ještě jednou zraní, zasáhnu. Neudržím se. Narůstá ve mně vztek a touha zabít. Luisy, ty prevíte, nikdy jsem tě neměl rád, opovaž se náčelníka ještě zranit a já tě sejmu. Bude to rychlé a bude to tvrdé. Pohrdám násilím, ale můj lid je mi dražší než cokoliv jiného.

On to udělal, George je zase zraněn. Sotva stojí na nohou, Luis je méně poraněn. Nebudu to již sledovat. Jsem rozlícen tak, že se nemohu kontrolovat. Chci jen zabít. Zabít Luise. Můj lid je mi vším, Luis ohrožuje naši budoucnost. Musí zemřít. Georgie padá na zem. Umírá?

„D E K A P I T A C E!“ můj hlas vyděsil spoustu oslavujících. Mnoho z nich se ukrylo pod stolem, celou situaci pozorují jakoby ze shora. Vidím, jak se okolo mě tvaruje magická energie, již je rozeznatelná čepel, která připraví Luise o život. Kouzlo se ztratilo. Můj vztek ruší mé soustředění.

Čaruji znovu a znovu. Nedaří se mi. Všude vládne chaos a zmatek. Luisovi druhové se snaží vše uklidnit. Celkem se jim to daří. Jsem znechucen a zostuzen. Když zjistím, že George nejspíš přežije, odcházím do své chýše. S těmito lidmi nechci nic mít. Jsou to zmetci.

Harbův popis situace

Market je mužem nepříliš čestným. Nedodržel pravidla pro boj. Kouzlil a potom rozhořčen odešel. Luis pomáhá náčelník George, proč? Jdu mu pomoci, doufám, že se tohle nějak vyřeší. Elfové dál oslavují, ale nálada je trochu agresivní. Koukaj na nás jako na nepřítel.

Dívám se na Felis, je rozpačitá a vypadat smutně. Něco mít v plánu, to mi jasné být. Co ale ona chystat? Podle toho jak koukat na Luise, chystá mu něco nepěkného. Nemám čas, pomáhám ošetřit George. To bude zítra den, už teď je mi jasné, že nás nečeká nic hezkého. Víc o této situaci nevědět a raději to ani nechtít. Bože, s námi to být zlé.

Luis musí dostat slovo

Ráno se probouzím, jsem polámán a některá včerejší zranění mě bolí. Prohlédnu se, protáhnu a obléknu. Mám špatnou náladu, vycházím z chatrče a najednou BUM a ŽLUŇK – padám do jámy plné bahna. Jsem v ní až po pás. Vylézám, špinavý a zablácený. Několik elfů se dívalo mým směrem a s úsměvem se otáčejí a jdou pryč. Hezky nám to začíná. Tohle ale vypadá na Felis nebo Harbyrwydda. Převléknu se do čistého a jdu za Georgem.

Luis: „Zdravíčko.“

George: „Zdravím. Co by jsi rád?“

Luis: „Rád bych věděl, jak to bude teď dál? Co vaše pomoc při obraně Přístavu a vše na čem jsme se domluvili, když jsme sem přijeli?“

George: „No, to s vámi vypadá bledě. Momentálně jsou naši vojáci bez velení. Budu se teď muset uchýlit pryč.“

Luis: „A nějakého zástupce nemáte?!“

George: „Ale ano, je to můj syn. Ale těžko říci, jak to vše dopadne. Dnes máme mít návštěvu se svým doprovodem, někdy dopoledne se dostaví. A teď jdi.“

Luis: „Tak sbohem.“

Peru a suším svůj zabahněný oděv. Není mi dobře. Má duše je nemocná, cítím se divně. Bože, jak se tohle vše mohlo stát? Vždyť já se snažím, ale tenhle nepřátelský svět vždy moji snahu obrátí proti mně. To mám zemřít vlastní rukou? V boji se mi to nepodařilo. Nejsem moc velký věřící, ale do pekla bych se dostat nechtěl. Bojím se toho, co je po smrti. Proč vlastně myslím na smrt? Ta je ještě daleko, já tu neumřu.

Když si své šaty suším, slyším z venku rámus. Moje první myšlenka je, že si jdou pro mě a budou mě lynčovat. Rychle vycházím z chýše abych mohl utéct. Ale ne, někdo k nám přiletá. Na obloze je nádherná labuť, letí k našemu ležení a pomalu klesá. Na zádech jí sedí malinkatá

postavička, nádherná dívčina – víla Yuki. Pomalu si vzpomínám, že je velmi blízká Ithienovi. Jsem zvědav, která zvítězí, zda Lamak nebo Yuki.

Mezitím se labuť, která je větší než ptáci jejího druhu mění v krásnou ženu v bělostných šatech. Nevinné oči, pleť bez jediného kazu a nádherné zlaté vlasy. Je nádherná, přenádherná.

Ithien: „Ahoj Yuki.“

Yuki: „Ahoj Ithiene. Koukám, že to táhneš s bandou od pohledu vypadající jako pěkná sebranka.“

Ithien: „A..Ano.“

Labuť: „Dobrý den, co se tu stalo, co je s vámi?“

Družina: „Víte. Jeli jsme sem s omluvou a oni chtěli pomoc s organizováním slavnosti a....“

Luis: „No prostě to bylo tak, že jsme se neměli a stále nemáme rádi s panem Georgem. Poňoukali jsme se. Včera mě vyzval na souboj. Když začal prohrávat George prohrávat, Markét na mě párkrát kouzlil smrtící kouzlo.“

Družina: „To sice ano, ale souboj žádný být nemusel. Mohl si Georgem celý týden cvičit!“

Labuť: „Tak, jak to tedy vyřešíme? Moje slovo má u elfů velkou váhu, ale nevím, jestli mi za to jedno slovo stojíte. Co jste kdy pro koho udělali vy?“

Luis: „Zítra ráno...zítra ráno bude vše vyřešeno.“

Dalimil: „Luisi, šel jsem do světa, abych pomáhal a zatím jsem moc dobrého neudělal. Proto, vyzývám tě, abys opustil družinu anebo se braň!“

Felis: „Nechej toho. Jak jsi viděl, bojem se nic nevyřeší.“

Luis: „Kdybys mě, Dalimile, nechal domluvit, tak by si se dozvěděl, že zítra ráno v osm hodin bude vše vyřešeno.“

Dalimil: „Dobrá, v osm! Pokud nebude vše vyřešeno, jeden z nás zemře. Uvidíme, na čí straně je Bůh!“

Odcházím do své chýše, stejně tak Dalimil. Dnes v noci to musí skončit. Už takhle nemohu dál. Pořád se s nimi handrkují. Když se snažím pomoci něco se stane. Vím, že nepatřím do stejné kategorie jako Dalimil, ale jsem proto horší?

„Ano jsi. Jsi špatný a zkažený Luisi. Vyřeš to jednou provždy. Promrhal jsi svůj život.“ Moje svědomí na mě promluvílo. Proč jsem jej našel zrovna teď? Vztekla mu odpovídám: „Zalez. Kdybys mě tenkrát, když jsem kradl a vraždil čaroděje neopustilo tak mohlo dnes být vše jinak. Je to tvoje vina.“ Mluvím sám se sebou? Začínám bláznit. Ať tak či tak, zítra se vše vyřeší. Udělám, co musím. Možná se Pekelník zadusí mojí duší. To bude moje poslední oběť. Přichází večer, odpočívám a stále si promýšlím svůj plán. Náhle vrznou dveře a někdo vstoupil do mé chýše. Vrah? Ne, Růže. Dívka, která si mě oblíbila. Copak si nevěštila, co jsem zač? Možná by se mnou mohla utéct, zbavit se všech pout a někde jinde znovu začít. Začít jinak, od začátku a úplně jinak. Žádné zbraně, zabíjení ani loupeže.

Růže si sedá vedle mne, hladí mě po ruce a šeptá mi do ouška: „Včera jsi byl úžasný. Vím, že jsou všichni proti tobě. Ale já ne, věř mi, Luisi. Já jsem při tobě a mohla bych být navždy tvou.“

Proboha, co je tohle za komedii? Co mi chce? Otáčet dýku v ráně? Nahlodat mé přesvědčení a vše zkomplikovat?

Luis: „Copak máš na srdíčku krásko?“



Růže: „Ráda bych s tebou byla navždy. Okouzlit jsi mě. Dokážeš jít proti všem. Všichni jdou proti tobě, ale ty se nedáš. Luisi, ty nejsi padouch, ale jsi hrdina. Pomoz mi a utečme spolu.“

Luis: „A jak ti mohu pomoci? Je těžké sbalit si svých pět švestek a vyrazit pryč?“

Růže: „Moji rodiče nejsou mými rodiči. Možná jsi si všiml, jak jim nejsem podobná. Když je pro mě zabiješ, dostaneš vše na co si pomyslíš a co ti mohu dát. Zabij je a budu ti sloužit, budu navždy tvou. Smrt ti otevře bránu do ráje, smrt tě očistí.“

Ano, smrt mě očistí, ale moje. Nikoliv jejích rodičů.

Když o tom tak přemýšlím, proč ne? Poslední dvě vraždy a potom pryč. Nový začátek. Láska a život v klidu. Nikdy mě nikdo nenajde, uteču tak daleko, jak jen to bude možné, Růže půjde se mnou.

S vyhlídkou lepší budoucnosti procházím vesnicí. Jdu opatrně, jsem šelma na lovu. Dnes v noci poteče krev. Dnes v noci zazpívá má dýka a smrt zajásá.

Otevírám dveře a vstupuji do chýše. Je krásné jak ti elfové nic nečekají. Fotr chrápe. Snad, až ho zaříznu se ta kráva nevbudí. Přitisknu mu ruku na ústa a říznu jej přes krk. Vzpíná se, ale nevydává ani hlásku. Rychle skočím na ženskou. Zacpu jí hubu a opět říznu. Chroptí, škube sebou a umírá. Do každého z nich ještě několikrát bodnu. Cítím na sobě jejich krev. Té je jistě všude plno. Bylo to lehké, lehčí než zabít Glotvu. Proč se mi vybavilo zrovna tohle? Tehdy mě považovali za hrdinu, zabil jsem zbojníka. Nyní jsem vrah, zabil jsem lidi.

Opět potichu vycházím z chatrče. Venku stojí Růže, ve tváři má prazvláštní grimasu. Křičí. Ona křičí, hystericky. Padá na kolena, křičí a ukazuje na mě. Co to má znamenat? Neřvi! Ty blbá krávo, vždyť nás prozradíš. Neřvi nebo tě sejmu. Moje mysl na ní křičí, ale moje tělo je ztuhlé – všude kolem jsou elfové. Rána, druhá, třetí...nemohu se bránit. Srážejí mě na zem. Moje oči hledají Růži, střetávám se s jejíma očima, hoří v nich oheň vítězství. Tma

Ithien vidí Luise, naposledy

V noci se něco stalo, něco hrozného. Bože, jsme tak naivní. Luis nám říkal, že ráno bude vše vyřešené. Co chtěl udělat? To co udělal? Vypadal smutně, až mi ho večer bylo líto a chtěl jsem za ním zajít.

Luis v noci zavraždil dva lidi. To je hrozné, tak hrozné, že nemám slov. Všichni víme, jaký osud ho čeká. Jen on to neví, jelikož se zatím neprobral z omráčení. Luis je oblečen v bílém, na obličeji má masku z pytloviny. Stojí. Je přivázan u kůlu. Kolem něho je dříví, chrastí a seno. Stojí na hranici a bude upálen.

Zvedá hlavu, rozhlíží se kolem sebe. Dírami v masce vidí co se děje, rychle mu to dochází. Rozhlíží se kolem, oči rozšířené hrůzou. Tušil někdy někdo, že dopadne takhle? Co si asi myslí jeho rodiče? Má je vůbec? Nikdy jsme nemluvili o jeho dětství, rodičích a dávných přátelích.

Přichází elfové a všem rozdávají louče. I nám. Další elf je zapaluje. Luis se na nás dívá, má strach. Dalimil je mezi prvními, kteří hranici zapalují. Já se k tomu nemohu odhodlat. Už svoji louči na hranici vložili i ostatní. Jen já nemohu. Spousta elfů mě pozoruje. Luis je v křečích, stále však žije. „Dělej, pokud tam dáš louči pozdě shoříš jako on. Dělej, ucti nás. Je to rituál. Dělej nebo shoříš.“ V hlavě se mi rozezněl hlas Marketa. Podívám se na něho, pozoruje mě. Pohledem mi naznačí, co je potřeba. Udělám první krok, ten nejtěžší. Druhý, třetí, čtvrtý a jsem u hranice. Luis se na mě dívá nebo už nevnímá? Nevím, přikládám svoji louči. Jeho bolestivý pohled mě bude strašit do konce života. Křičí, ne vyje jako zvíře.

Spása Luisovy duše

Byl jsem jedním z prvních, kdo zapálil Luisovu hranici. Ano, je to pravda a do konce života se za to stydět nebudu. Jednou ze mě bude rytíř. Budu se bít za pravdu a čest. Luis byl vrah. Nicméně, jak praví pravidlo inkvizice, oheň jej očistil a já vám to dokážu:

Když Luis hořel, pro jeho duši si přišel sám Za-ep, ďábel. Objevil se v celé své zrudlosti. Rohy a křídla, v ohni zrudlé tělo, vyvinuté svalstvo a zlý pohled. Všude byl cítit jeho puch, udělalo se mi nevolno. Rozhlédl jsem se po svých společnících. Oni viděli totéž, poznal jsem to. Elfové neviděli nic, jejich víra je příliš odlišná té naší. Ďábel si přišel pro Luise, to mu patří. Nechť je jeho duše zatracená. Sám ďábel si bude číst jeho vinu na listech psaných krví Luisových obětí.

Objevila se záře, proti ďáblu stojí anděl s plameným mečem. Je nádherný. Bělostná křídla, obličej plný nevinnosti. Stojí proti Za-epovi. Je vidět, že nejsou a nikdy nebudou přáteli. Prohazují věty plné nenávisti, bohužel není nic slyšet. Oheň hučí příliš hlasitě.

Za-ep se rozhodl a rychle vytrhl duši z Louisova těla. Luis zemřel. Ve chvíli své smrti byl jen uzlíčkem kroutících se nervů. Ďábel ve svých pařátech svírá Louisova ducha, ten je identický jako jeho tělo. Pohled z očí do očí a duše se začíná bránit. Za-ep je překvapen a proměškal možnost utéct s Luisem do pekel.

Anděl chytl Luise za nohy a v ohni se přetahuje s ďáblem o duši očištěného hříšníka. Není jasné, kdo vyhraje. Ale duše se snaží ďáblu vysmeknout. Trvá to dlouho, hranice již dohořívá. Za-ep se pomalu zmenšuje a anděl začíná vítězit.

Je to spravedlivé? Louisova duše byla spasena a Luis se snad ocitl v nebi. Musím to probrat s knězem či inkvizitorem. Ale říká se, že oheň očistí duši hříšníka.

RomiK – Nářek za Luise

Z matky zrozeni

Osudem drceni

Pád na dno

Tak rychle, tak snadno

Oheň hoří

Popel tvoří

Bolest je daň

Smrt usmívá se naň

Má jej ve svém náručí

Nikdo pro něj nebrečí

Když bylo po všem, přišel za námi Market. Dlouze mluvil o zvycích svého lidu. Řekl nám, že díky smrti tohoto muže se může dál pokračovat v oslavě. Prý to všechno zkusíme znovu, snad to bude tentokrát lepší. Večer ať jsme připraveni na další hostinu. Nálada je pochmurná, zemřel nejstarší člen družiny. Všiml jsem si, že Armel si nabral trošku Luisova popele.

A takhle to tedy končí. Nicméně, tohle není konec družiny Vyhnanců, ale jen jejího nejstaršího člena – Luise. S ostatními Vyhnanci se můžeš setkat v dalších letopisech. A věřte mi, že se bude na co těšit.